Europeiska gemenskapernas

officiella tidning

ISSN 1024-3054

L 272

trettionionde årgången

25 oktober 1996

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

Kommissionens förordning (EG) nr 2033/96 av den 24 oktober 1996 om ändring av förordning (EG) nr 1887/96 om leveranser av vegetabilsk olja som livsmedelsbistånd 1

* **Kommissionens förordning (EG) nr 2034/96 av den 24 oktober 1996 om ändring av bilagorna I, II och III i rådets förordning (EEG) nr 2377/90 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung** 2

* **Kommissionens förordning (EG) nr 2035/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av den enhetliga nedsättningskoefficienten för att fastställa den provisoriska kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategori A och B av tullkvoten för år 1997 (1)** 6

* **Kommissionens förordning (EG) nr 2036/96 av den 24 oktober 1996 om upprättandet av en ansökningsfrist för återbetalning till näringsidkare som under 1995 har importerat produkter som omfattas av KN-nummer 2309 90 31 med ursprung i Norge inom ramen för en tullkvot** 8

Kommissionens förordning (EG) nr 2037/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 10

Kommissionens förordning (EG) nr 2038/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidragen för mjölk och mjölkprodukter 12

Kommissionens förordning (EG) nr 2039/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidrag för spannmål och för mjöl och krossgryn av vete eller råg 21

(1) Text av betydelse för EES

(Fortsättning på nästa sida)

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt en begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fetstil och föregås av en asterisk.

Innehåll (Fortsättning)

Kommissionens förordning (EG) nr 2040/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål 24

Kommissionens förordning (EG) nr 2041/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av produktionsbidragen för spannmål och ris 26

Kommissionens förordning (EG) nr 2042/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidragen för spannmålsbaserade foderblandningar 27

Kommissionens förordning (EG) nr 2043/96 av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidragen för bearbetade produkter av spannmål och ris 29

* **Kommissionens direktiv 96/66/EG av den 14 oktober 1996 om ändring av rådets direktiv 70/524/EEG om fodertillsatser** (1) 32

* **Rådets direktiv 96/67/EG av den 15 oktober 1996 om tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatserna inom gemenskapen** 36

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

96/614/EG:

* **Kommissionens beslut av den 29 maj 1996 avseende vissa offentliga åtgärder som Italien vidtagit till förmån för Breda Fucine Meridionali SpA** (1)..... 46

96/615/EG:

* **Kommissionens beslut av den 29 maj 1996 beträffande förlängningen av den avgift som tas ut på vissa oljeprodukter till förmån för det franska oljeinstitutet (IFP) under perioden 1993–1997** (1) 53

(1) Text av betydelse för EES

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2033/96

av den 24 oktober 1996

om ändring av förordning (EG) nr 1887/96 om leveranser av vegetabilsk olja som livsmedelsbistånd

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen [1], särskilt artikel 24.1 b i denna, och

med beaktande av följande:

Genom kommissionens förordning (EG) nr 1887/96 [2] utfärdades en anbudsinfordran för leverans av vegetabilisk olja som livsmedelsbistånd. Några av de villkor som anges i bilagan till den förordningen bör ändras.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

För parti C, D, och E i förordning (EG) nr 1887/96 skall punkt 21 i bilagan ersättas med följande:

"21. **Vid en eventuell andra anbudsinfordran:**

a) Sista dag för inlämnande av anbud: 29.10.1996 (kl. 12.00 [belgisk tid])

b) Period under vilken varorna skall vara tillgängliga i utskeppningshamnen: C: 2 – 15.12.1996; D: 16 – 29.12.1996; E: 30.12.1996 – 12.1.1997

c) Sista dag för leverans: —."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

[1] EGT nr L 166, 5.7.1996, s. 1.
[2] EGT nr L 249, 1.10.1996, s. 24.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2034/96

av den 24 oktober 1996

om ändring av bilagorna I, II och III i rådets förordning (EEG) nr 2377/90 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2377/90 av den 26 juni 1990 om inrättandet av ett gemenskapsförfarande för att fastställa gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2010/96 [2], särskilt artiklarna 6, 7 och 8 i denna, och

med beaktande av följande:

I enlighet med förordning (EEG) nr 2377/90 måste gränsvärden för högsta tillåtna restmängder successivt fastställas för samtliga farmakologiskt verksamma substanser som används inom gemenskapen i veterinärmedicinska läkemedel som är avsedda att ges till livsmedelsproducerande djur.

Gränsvärden för högsta tillåtna restmängder bör fastställas först efter det att Kommittén för veterinärmedicinska läkemedel har granskat all relevant information beträffande säkerheten med restmängder av ämnet i fråga för den som konsumerar livsmedel med animaliskt ursprung samt restmängdernas påverkan på den industriella bearbetningen av livsmedel.

Vid fastställandet av gränsvärden för högsta tillåtna restmängder av veterinärmedicinska läkemedel i livsmedel med animaliskt ursprung är det nödvändigt att ange de djurarter i vilka restmängder kan förekomma, vilka mängder som kan förekomma i var och en av de relevanta vävnaderna från det behandlade djuret (målvävnad) samt vilket slag av restmängd som är relevant vid övervakningen av restmängder (restmarkör).

För kontroll av resthalter skall enligt tillämplig gemenskapslagstiftning gränsvärden för högsta tillåtna restmängder vanligtvis fastställas för målvävnaderna lever eller njure. I den internationella handeln avlägsnas dock ofta lever och njure från slaktkroppen, och gränsvärden för högsta tillåtna restmängder bör därför alltid fastställas även för muskel- eller fettvävnader.

För veterinärmedicinska läkemedel som är avsedda för äggläggande fåglar, djur för mjölkproduktion eller honungsbin, måste gränsvärden för högsta tillåtna restmängder även fastställas för ägg, mjölk eller honung.

Penetamat (tillämpligt på vävnader från nötkreatur) bör införas i bilaga I till förordning (EEG) nr 2377/90.

Med utgångspunkt från den användning för veterinärt bruk som nu är tillåten skall borsyra och borater, polysulfaterad glykosaminoglykan, rifaximin och tau-fluvalinat införas i bilaga II till förordning (EEG) nr 2377/90.

En del ämnen har tidigare utvärderats med hjälp av EU-förfaranden, såsom Vetenskapliga livsmedelskommittén. En del av dessa ämnen ansågs kunna godkännas som livsmedelstillsatser och har E-märkts. Det är osannolikt att tillförsel av dessa ämnen till livsmedelsproducerande djur genom veterinärmedicinska läkemedel skulle ge upphov till annorlunda restmängder eller högre koncentrationer av restmängder i livsmedel med animaliskt ursprung än de som hittats i livsmedel där de tillsatts direkt. Med utgångspunkt från den användning för veterinärt bruk som nu är tillåten skall de ämnen som godkänts som livsmedelstillsatser och som har giltig E-märkning införas i bilaga II till rådets förordning (EEG) nr 2377/90.

För att möjliggöra slutförandet av vetenskapliga undersökningar skall rifaximin (tillämpligt på mjölk från nötkreatur) införas i bilaga III till förordning (EEG) nr 2377/90.

En tidsfrist på 60 dagar skall tillåtas innan denna förordning träder i kraft så att medlemsstaterna kan göra de nödvändiga anpassningarna till bestämmelserna i denna förordning av tillstånden att på marknaden släppa ut de berörda veterinärmedicinska läkemedlen, vilka beviljats enligt rådets direktiv 81/851/EEG [3], senast ändrat genom direktiv 93/40/EEG [4].

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Ständiga kommittén för veterinärmedicinska läkemedel.

[1] EGT nr L 224, 18.8.1990, s. 1.
[2] EGT nr L 269, 22.10.1996, s. 5.
[3] EGT nr L 317, 6.11.1981, s. 1.
[4] EGT nr L 214, 24.8.1993, s. 31.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagorna I, II och III till förordning (EEG) nr 2377/90 skall ändras i enlighet med bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sextionde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Martin BANGEMANN

Ledamot av kommissionen

BILAGA

Förordning (EEG) nr 2377/90 skall ändras på följande sätt:

A. I bilaga I skall följande ändring göras:

1. Medel mot infektioner

1.2 Antibiotika

1.2.1 Penicilliner

Farmakologiskt verksamma substanser	Restmarkör	Djurarter	MRL	Målvävnader	Andra bestämmelser
"1.2.1.7 Penetamat	Bensylpenicillin	Nötkreatur	50 µg/kg	Njure, lever, muskel, fett	
			4 µg/kg	Mjölk"	

B. I bilaga II skall följande ändring göras:

1. Oorganiska kemiska ämnen

Farmakologiskt verksamma substanser	Djurarter	Andra bestämmelser
"1.8 Borsyra och borater	Alla livsmedelsproducerande djurslag"	

2. Organiska kemiska ämnen

Farmakologiskt verksamma substanser	Djurarter	Andra bestämmelser
"2.34 Polysulfaterad glykosaminoglykan	Häst	
2.35 Rifaximin	Nötkreatur	Endast för intramammär användning — utom då juvret skall användas som livsmedel — och för intrauterin användning
2.36 Tau-fluvalinat	Honungsbin"	

5. Ämnen som används som livsmedelstillsatser

Farmakologiskt verksamma substanser	Djurarter	Andra bestämmelser
"5.1 Ämnen med E-nummer	Alla livsmedelsproducerande djurslag	Endast ämnen som är godkända som livsmedelstillsatser, med undantag av de konserveringsmedel som upptages i bilaga III del C till direktiv 95/2/CE (*)

(*) EGT nr L 61, 18.3.1995, s. 1."

C. I bilaga III skall följande ändring göras:

1. Medel mot infektioner

1.2 Antibiotika

1.2.7 Naftalenringad ansamycin

Farmakologiskt verksamma substanser	Restmarkör	Djurarter	MRL	Målvävnader	Andra bestämmelser
"1.2.7.1 Rifaximin	Rifaximin	Nöt	60 µg/kg	Mjölk	Provisoriska MRL upphör att gälla den 1.6.1998"

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2035/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av den enhetliga nedsättningskoefficienten för att fastställa den provisoriska kvantitet bananer som skall tilldelas varje aktör i kategori A och B av tullkvoten för år 1997

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 3290/94 [2], särskilt artikel 20 i denna, och

med beaktande av följande:

Vid tillämpning av artikel 6 i kommissionens förordning (EEG) nr 1442/93 av den 10 juni 1993 om tillämpningsföreskrifter för ordningen för import av bananer till gemenskapen [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1409/96 [4], skall kommissionen där det är lämpligt och för varje kategori aktörer fastställa den enhetliga nedsättningskoefficient som skall tillämpas för varje aktörs referenskvantitet för att fastställa den kvantitet som skall tilldelas aktören för det aktuella året i förhållande till den årliga tullkvoten och aktörernas totala referenskvantitet, som bestäms genom tillämpning av artikel 3 och de därpå följande i samma förordning.

Den 4 april 1995 överlämnade kommissionen till rådet ett förslag till förordning om anpassning av förordning (EEG) nr 404/93 vad avser den årliga tullkvoten för import av bananer till gemenskapen som en följd av anslutningen av Österrike, Finland och Sverige. Rådet har, trots kommissionens ansträngningar, hittills inte fattat något beslut angående en ökning av tullkvoten på grundval av det nämnda förslaget.

Utan att föregripa de åtgärder som rådet skall fatta beslut om är det lämpligt att, på provisorisk grund, bestämma referenskvantiteterna för 1997 för aktörerna i kategori A och B för att tillåta utfärdande av importlicenser för de första kvartalen för detta år. Det är för detta ändamål lämpligt att beräkna nedsättningskoefficienten för varje kategori av aktörer som avses i artikel 6 i förordning (EEG) nr 1442/93 på grundval av en tullkvot på 2 200 000 ton samt den fördelning som föreskrivs i artikel 19.1 i förordning (EEG) nr 404/93.

De totala referenskvantiteterna som beräknas på detta sätt uppgår till 2 433 274 ton för alla aktörer i kategori A och till 1 403 126 ton för alla aktörer i kategori B.

De underrättelser som medlemsstaterna lämnar i enlighet med artikel 5.3 i förordning (EEG) nr 1442/93 om de totala referenskvantiteter som tilldelas aktörer registrerade hos dem och om de kvantiteter bananer som saluförs i samband med dessa aktörers aktiviteter visar att kvantiteter som saluförs i samband med dessa aktiviteter har räknats två gånger för olika aktörer i flera medlemsstater.

Användningen av dessa siffror enligt medlemsstaternas meddelanden skulle vid ett fastställande med hänsyn tagen till de kvantiteter som räknats dubbelt leda till en överdrivet hög enhetlig nedsättningskoefficient till vissa aktörers nackdel. För att undvika en snedvridning av behandlingen till nackdel för vissa aktörer som är känslig, skadlig och svår att reparera är det lämpligt att fastställa nedsättningskoefficienten på grundval av meddelandena från medlemsstaterna som minskat med den kvantitet som räknats dubbelt enligt kommissionens uppskattning.

Det är lämpligt att föreskriva en omedelbar tillämpning av bestämmelserna i denna förordning för att aktörerna skall kunna utnyttja dessa bestämmelser så fort som möjligt.

Förvaltningskommittén för bananer har inte avgivit något yttrande inom den tid som dess ordförande bestämt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Inom ramen för den tullkvot som föreskrivs i artiklarna 18 och 19 i förordning (EEG) nr 404/93 erhålls den provisoriska kvantitet som skall tilldelas varje aktör i kategori A och B under perioden 1 januari – 31 december 1997 genom att på aktörens referenskvantitet, som fastställs genom tillämpning av artikel 5 i förordning (EEG) nr 1442/93, tillämpa följande nedsättningskoefficient:

— För varje aktör i kategori A: 0,601248.

— För varje aktör i kategori B: 0,470378.

[1] EGT nr L 47, 25.2.1993, s. 1.
[2] EGT nr L 349, 31.12.1994, s. 105.
[3] EGT nr L 142, 12.6.1993, s. 6.
[4] EGT nr L 181, 20.7.1996, s. 13.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Bestämmelserna i denna förordning skall tillämpas utan att det påverkar vare sig anpassningar som görs till följd av kompletterande granskning eller de åtgärder som vid behov skall vidtas för att tillämpa rådets framtida beslut.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2036/96

av den 24 oktober 1996

om upprättandet av en ansökningsfrist för återbetalning till näringsidkare som under 1995 har importerat produkter som omfattas av KN-nummer 2309 90 31 med ursprung i Norge inom ramen för en tullkvot

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets beslut 95/582/EG av den 20 december 1995 om ingående av avtalen genom skriftväxling mellan Europeiska gemenskapen å ena sidan och Republiken Island, Konungariket Norge och Schweiziska edsförbundet å andra sidan om vissa jordbruksprodukter [1], särskilt artikel 2 i denna, och

med beaktande av följande:

Genom det avtal som ingicks mellan gemenskapen och Norge garanterades alla importörer i gemenskapen, från och med den 1 januari 1995 tillträde till en årlig tullkvot på 1 177 ton fiskfoder med ursprung i Norge, vilket föreskrivs i bilaga II i avtalet. För denna kvot föreskrivs ingen tull.

I beslut 95/582/EG som nämns ovan föreskrivs öppnandet av denna kvot med retroaktiv verkan. Genomförandebestämmelserna för kvoten fastställdes genom kommissionens förordning (EG) nr 306/96 [2]. Under 1995 importerade vissa av importörerna i gemenskapen nämnda produkter med ursprung i Norge och erlade därvid hela den tull som gäller utanför kvoten. Vissa importörer har i efterhand begärt återbetalning av den erlagda tullen och har till bevis lagt fram tulldokument som avser importen i fråga.

De kvantiteter som importerats på så sätt överstiger kvoten i fråga. Således är återbetalning av den erlagda tullen endast möjlig med en avdragskoefficient.

För att kunna göra återbetalningar till importörerna är det nödvändigt att känna till de exakta importmängderna för 1995 inom ramen för kvoten i fråga. Det är lämpligt att uppmana importörerna av dessa produkter att underrätta de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där importlicenserna utfärdades 1995 om produktionskvantiteterna och de erlagda tullavgifterna inom en rimlig tidsfrist. Det är utöver detta nödvändigt att fastställa en frist inom vilken de ifrågavarande medlemsstaternas myndigheter skall underrätta kommissionen om de ovan nämnda uppgifterna.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är i enlighet med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Näringsidkare som under 1995 har importerat produkter som omfattas av KN-nummer 2309 90 31 med ursprung i Norge till gemenskapen och som för detta har erlagt importtull, skall till de myndigheter som är behöriga att utfärda licenser i den medlemsstat där importlicenserna utfärdats inlämna en ansökan om återbetalning av den erlagda tullen samt papper som bevisar att tull har erlagts, senast den 15 november 1996.

Näringsidkare som redan uppfyllt detta behöver inte förnya sin ansökan.

2. Senast tio arbetsdagar efter det att den frist som avses i punkt 1 första stycket löpt ut skall de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna i fråga underrätta kommissionen, särskilt generaldirektoratet för jordbruk (VI-C-2), om de importerade produktkvantiteterna och till vilket belopp den erlagda tullen uppgår.

3. Ansökningar som lämnats in eller meddelats kommissionen efter de tidsfrister som föreskrivs i föregående punkter avslås.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

[1] EGT nr L 327, 30.12.1995, s. 17.
[2] EGT nr L 43, 21.2.1996, s. 1.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar
Franz FISCHLER
Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2037/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1890/96 [2], särskilt artikel 4.1 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 3813/92 av den 28 december 1992 om den beräkningsenhet och de omräkningskurser som skall tillämpas avseende den gemensamma jordbrukspolitiken [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95 [4], särskilt artikel 3.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 oktober 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] EGT nr L 337, 24.12.1994, s. 66.
[2] EGT nr L 249, 1.10.1996, s. 29.
[3] EGT nr L 387, 31.12.1992, s. 1.
[4] EGT nr L 22, 31.1.1995, s. 1.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 24 oktober 1996 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(ecu/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land (1)	Schablonvärde vid import
0702 00 40	204	51,0
	999	51,0
ex 0707 00 30	052	82,2
	999	82,2
0709 90 79	052	98,7
	999	98,7
0805 30 30	052	65,7
	388	66,4
	512	53,8
	524	71,8
	528	62,2
	600	59,8
	999	63,3
0806 10 40	052	95,3
	400	227,1
	999	161,2
0808 10 92, 0808 10 94, 0808 10 98	052	68,3
	060	62,6
	064	46,6
	400	70,5
	404	73,7
	804	94,2
	999	69,3
0808 20 57	052	73,6
	064	79,4
	999	76,5

(1) Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 68/96 (EGT nr L 14, 19.1.1996, s. 6). Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2038/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av exportbidragen för mjölk och mjölkprodukter

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1587/96 [2], särskilt artikel 17.3 i denna, och

med beaktande av följande:

I artikel 17 i förordning (EEG) nr 804/68 fastställs att skillnaden mellan priserna i den internationella handeln på de produkter som anges i artikel 1 i den förordningen och priserna på dessa produkter inom gemenskapen kan täckas av ett exportbidrag inom ramen av avtal enligt artikel 228 i Anslutningsakten.

I förordning (EEG) nr 804/68, fastställs att då exportbidragen för de produkter som anges i artikel 1 i denna förordning, exporterade i naturligt tillstånd, slås fast skall hänsyn tas till följande:

— Den befintliga situationen och den framtida utvecklingen med avseende på priser och tillgången på mjölk och mjölkprodukter på gemenskapsmarknaden, och priser på mjölk och mjölkprodukter i den internationella handeln.

— Kostnader för saluförande och de mest förmånliga transportkostnaderna från gemenskapsmarknader till hamnar och andra utförselorter inom gemenskapen samt kostnader som uppstår vid saluförandet av varorna på marknaden i bestämmelselandet.

— Målen med den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter, nämligen att säkerställa balansen och den naturliga pris- och handelsutvecklingen på denna marknad.

— Begränsningar av de avtal som upprättats i enlighet med artikel 228 i Anslutningsakten.

— Behovet att förhindra störningar på gemenskapsmarknaden.

— Den ekonomiska aspekten av den planerade exporten.

Artikel 17.5 i förordning (EEG) nr 804/68 fastställer att när priser inom gemenskapen bestäms skall hänsyn tas till de gällande priser som är mest förmånliga ur exportsynpunkt och att när priser i den internationella handeln fastställs skall särskild hänsyn tas till

a) de gällande priserna på marknaderna i tredje länder,

b) de förmånligaste importpriserna i sådana tredje länder som är bestämmelseländer för import från andra tredje länder,

c) de producentpriser som noterats i exporterande tredje länder, med hänsyn till eventuella subventioner som beviljas av dessa länder,

d) anbudspriserna fritt gemenskapens gräns.

I artikel 17.3 i förordning (EEG) nr 804/68 fastställs att situationen på världsmarknaden eller de särskilda kraven på vissa marknader kan göra det nödvändigt att variera exportbidragen för de produkter som anges i artikel 1 i denna förordning beroende på produkternas bestämmelseland.

I artikel 17.3 i förordning (EEG) nr 804/68 fastställs att förteckningen över produkter för vilka exportbidrag beviljas och bidragsbeloppen skall fastställas minst en gång var fjärde vecka. Bidragsbeloppet får emellertid förbli på samma nivå i mer än fyra veckor.

I enlighet med artikel 12 i kommissionens förordning (EG) nr 1466/95 av den 27 juni 1995 om särskilda tillämpningsföreskrifter för exportbidrag för mjölk och mjölkprodukter [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1875/96 [4], är det exportbidrag som beviljas för mjölkprodukter med tillsats av socker lika med summan av två delar, av vilka den ena avser kvantiteten mjölkprodukter och den andra avser kvantiteten tillsatt sackaros. Den sistnämnda delen skall emellertid endast tillämpas om det sackaros som tillsatts är framställt av sockerbetor eller sockerrör som har skördats inom gemenskapen. För produkter som omfattas av KN-nummer ex 0402 99 11, ex 0402 99 19, ex 0404 90 51, ex 0404 90 53, ex 0404 90 91 och ex 0404 90 93, och som har ett fettinnehåll som inte överstiger 9,5 % av produktens vikt och ett fettfritt mjölkinnehåll i torrsubstansen som är lika med eller större än 15 % av vikten, skall den förstnämnda delen fastställas per 100 kg av hela produkten. För övriga produkter med tillsats av socker som omfattas av KN-nummer 0402 och 0404, skall den delen beräknas genom att basbeloppet multipliceras med den aktuella produktens innehåll av mjölkprodukter. Basbeloppet är lika med det exportbidrag som fastställs för 1 kg av de mjölkprodukter som ingår i produkten.

[1] EGT nr L 148, 28.6.1968, s. 13.
[2] EGT nr L 206, 16.8.1996, s. 21.
[3] EGT nr L 144, 28.6.1995, s. 22.
[4] EGT nr L 247, 28.9.1996, s. 36.

Den andra delen skall beräknas genom att produktens sackarosinnehåll multipliceras med basbeloppet för det exportbidrag som gäller på dagen för export av de produkter som anges i artikel 1.1 d i rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1599/96 [2].

Bidragsnivån för ost beräknas för produkter som är avsedda för direkt konsumtion. Ostkanter och ostavfall är inte produkter som är avsedda för det ändamålet. För att undvika oklarheter rörande tolkningen, bör det specificeras att inget exportbidrag kommer att betalas ut för ost med ett värde som är mindre än 230,00 ecu per 100 kg fritt gränsen.

I kommissionens förordning (EEG) nr 896/84 [3], senast ändrad genom förordning (EEG) nr 222/88 [4], fastställs ytterligare bestämmelser om beviljandet av exportbidrag vid övergången från ett regleringsår till ett annat. De bestämmelserna ger möjlighet att variera exportbidragen enligt produkternas framställningsdag.

För beräkningen av exportbidraget för bearbetad ost måste det fastställas att då kasein eller kaseinater tillsätts bör den kvantiteten inte beaktas.

Till följd av att de bestämmelser som anges ovan tillämpas på den nuvarande situationen på marknaden för mjölk och särskilt på noteringar eller priser för mjölkprodukter inom gemenskapen och på världsmarknaden bör exportbidraget vara det som anges i bilagan till denna förordning.

I rådets förordning (EEG) nr 990/93 [5], ändrad genom förordning (EG) nr 1380/95 [6], förbjuds handel mellan gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro). Detta förbud omfattar inte vissa förhållanden som utförligt anges i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i samma förordning och i rådets förordning (EG) nr 462/96 [7]. Detta faktum bör beaktas när exportbidragen fastställs.

För att bättre styra exporten av ost, och med hänsyn till de nya inskränkningarna för subventionerad export, skall exportbidraget nedsättas för vissa ostar till vissa bestämmelser.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för mjölk och mjölkprodukter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. De exportbidrag som avses i artikel 17 i förordning (EEG) nr 804/68 för produkter som exporteras i oförändrat tillstånd skall vara de som anges i bilagan.

2. Inga exportbidrag skall betalas ut för export till destination nr 400 av produkter som omfattas av KN-nummer 0401, 0402, 0403, 0404, 0405 och 2309.

3. Inget exportbidrag fastställs för export till bestämmelserna nr 022, 024, 028, 043, 044, 045, 046, 052, 404, 600, 800 och 804 för produkter med KN-nummer 0406.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 oktober 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] EGT nr L 177, 1.7.1981, s. 4.
[2] EGT nr L 206, 16.8.1996, s. 43.
[3] EGT nr L 91, 1.4.1984, s. 71.
[4] EGT nr L 28, 1.2.1988, s. 1.
[5] EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.
[6] EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.
[7] EGT nr L 65, 15.3.1996, s. 1.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidrag för mjölk och mjölkprodukter

(i ecu/100 kg nettovikt, om inte annat anges)

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
0401 10 10 000	+	4,748
0401 10 90 000	+	4,748
0401 20 11 100	+	4,748
0401 20 11 500	+	7,340
0401 20 19 100	+	4,748
0401 20 19 500	+	7,340
0401 20 91 100	+	9,775
0401 20 91 500	+	11,39
0401 20 99 100	+	9,775
0401 20 99 500	+	11,39
0401 30 11 100	+	14,62
0401 30 11 400	+	22,55
0401 30 11 700	+	33,87
0401 30 19 100	+	14,62
0401 30 19 400	+	22,55
0401 30 19 700	+	33,87
0401 30 31 100	+	40,34
0401 30 31 400	+	63,00
0401 30 31 700	+	69,47
0401 30 39 100	+	40,34
0401 30 39 400	+	63,00
0401 30 39 700	+	69,47
0401 30 91 100	+	79,18
0401 30 91 400	+	116,37
0401 30 91 700	+	135,80
0401 30 99 100	+	79,18
0401 30 99 400	+	116,37
0401 30 99 700	+	135,80
0402 10 11 000	+	63,00
0402 10 19 000	+	63,00
0402 10 91 000	+	0,6300
0402 10 99 000	+	0,6300
0402 21 11 200	+	63,00
0402 21 11 300	+	95,30
0402 21 11 500	+	100,40
0402 21 11 900	+	108,00
0402 21 17 000	+	63,00
0402 21 19 300	+	95,30
0402 21 19 500	+	100,40
0402 21 19 900	+	108,00
0402 21 91 100	+	108,78
0402 21 91 200	+	109,53
0402 21 91 300	+	110,88
0402 21 91 400	+	118,51
0402 21 91 500	+	121,15
0402 21 91 600	+	131,29
0402 21 91 700	+	137,24
0402 21 91 900	+	143,96
0402 21 99 100	+	108,78
0402 21 99 200	+	109,53
0402 21 99 300	+	110,88
0402 21 99 400	+	118,51
0402 21 99 500	+	121,15
0402 21 99 600	+	131,29
0402 21 99 700	+	137,24
0402 21 99 900	+	143,96
0402 29 15 200	+	0,6300
0402 29 15 300	+	0,9530
0402 29 15 500	+	1,0040
0402 29 15 900	+	1,0802
0402 29 19 200	+	0,6300
0402 29 19 300	+	0,9530
0402 29 19 500	+	1,0040
0402 29 19 900	+	1,0802
0402 29 91 100	+	1,0878
0402 29 91 500	+	1,1851
0402 29 99 100	+	1,0878
0402 29 99 500	+	1,1851
0402 91 11 110	+	4,748
0402 91 11 120	+	9,775
0402 91 11 310	+	14,00
0402 91 11 350	+	17,15
0402 91 11 370	+	20,85
0402 91 19 110	+	4,748
0402 91 19 120	+	9,775
0402 91 19 310	+	14,00
0402 91 19 350	+	17,15
0402 91 19 370	+	20,85
0402 91 31 100	+	19,31
0402 91 31 300	+	24,65
0402 91 39 100	+	19,31
0402 91 39 300	+	24,65
0402 91 51 000	+	22,55
0402 91 59 000	+	22,55
0402 91 91 000	+	79,18
0402 91 99 000	+	79,18
0402 99 11 110	+	0,0475
0402 99 11 130	+	0,0978
0402 99 11 150	+	0,1336
0402 99 11 310	+	16,14
0402 99 11 330	+	19,37
0402 99 11 350	+	25,75
0402 99 19 110	+	0,0475
0402 99 19 130	+	0,0978
0402 99 19 150	+	0,1336
0402 99 19 310	+	16,14
0402 99 19 330	+	19,37
0402 99 19 350	+	25,75
0402 99 31 110	+	0,2094
0402 99 31 150	+	26,81
0402 99 31 300	+	0,4034
0402 99 31 500	+	0,6947
0402 99 39 110	+	0,2094
0402 99 39 150	+	26,81
0402 99 39 300	+	0,4034

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
0402 99 39 500	+	0,6947
0402 99 91 000	+	0,7918
0402 99 99 000	+	0,7918
0403 10 11 400	+	4,748
0403 10 11 800	+	7,340
0403 10 13 800	+	9,775
0403 10 19 800	+	14,62
0403 10 31 400	+	0,0475
0403 10 31 800	+	0,0734
0403 10 33 800	+	0,0978
0403 10 39 800	+	0,1462
0403 90 11 000	+	61,94
0403 90 13 200	+	61,94
0403 90 13 300	+	94,45
0403 90 13 500	+	99,50
0403 90 13 900	+	107,03
0403 90 19 000	+	107,83
0403 90 31 000	+	0,6194
0403 90 33 200	+	0,6194
0403 90 33 300	+	0,9445
0403 90 33 500	+	0,9950
0403 90 33 900	+	1,0703
0403 90 39 000	+	1,0783
0403 90 51 100	+	4,748
0403 90 51 300	+	7,340
0403 90 53 000	+	9,775
0403 90 59 110	+	14,62
0403 90 59 140	+	22,55
0403 90 59 170	+	33,87
0403 90 59 310	+	40,34
0403 90 59 340	+	63,00
0403 90 59 370	+	69,47
0403 90 59 510	+	79,18
0403 90 59 540	+	116,37
0403 90 59 570	+	135,80
0403 90 61 100	+	0,0475
0403 90 61 300	+	0,0734
0403 90 63 000	+	0,0978
0403 90 69 000	+	0,1462
0404 90 21 100	+	61,94
0404 90 21 910	+	4,748
0404 90 21 950	+	13,87
0404 90 23 120	+	61,94
0404 90 23 130	+	94,45
0404 90 23 140	+	99,50
0404 90 23 150	+	107,03
0404 90 23 911	+	4,748
0404 90 23 913	+	9,775
0404 90 23 915	+	14,62
0404 90 23 917	+	22,55
0404 90 23 919	+	33,87
0404 90 23 931	+	13,87
0404 90 23 933	+	17,00
0404 90 23 935	+	20,66
0404 90 23 937	+	24,43
0404 90 23 939	+	25,54
0404 90 29 110	+	107,83
0404 90 29 115	+	108,54
0404 90 29 120	+	109,89
0404 90 29 130	+	117,46
0404 90 29 135	+	120,05
0404 90 29 150	+	130,11
0404 90 29 160	+	136,02
0404 90 29 180	+	142,66
0404 90 81 100	+	0,6194
0404 90 81 910	+	0,0475
0404 90 81 950	+	16,00
0404 90 83 110	+	0,6194
0404 90 83 130	+	0,9445
0404 90 83 150	+	0,9950
0404 90 83 170	+	1,0703
0404 90 83 911	+	0,0475
0404 90 83 913	+	0,0978
0404 90 83 915	+	0,1462
0404 90 83 917	+	0,2255
0404 90 83 919	+	0,3387
0404 90 83 931	+	16,00
0404 90 83 933	+	19,20
0404 90 83 935	+	25,52
0404 90 83 937	+	26,55
0404 90 89 130	+	1,0783
0404 90 89 150	+	1,1746
0404 90 89 930	+	0,4843
0404 90 89 950	+	0,6947
0404 90 89 990	+	0,7918
0405 10 11 500	+	185,37
0405 10 11 700	+	190,00
0405 10 19 500	+	185,37
0405 10 19 700	+	190,00
0405 10 30 100	+	185,37
0405 10 30 300	+	190,00
0405 10 30 500	+	185,37
0405 10 30 700	+	190,00
0405 10 50 100	+	185,37
0405 10 50 300	+	190,00
0405 10 50 500	+	185,37
0405 10 50 700	+	190,00
0405 10 90 000	+	196,95
0405 20 90 500	+	173,78
0405 20 90 700	+	180,73
0405 90 10 000	+	240,00
0405 90 90 000	+	190,00
0406 10 20 100	+	—
0406 10 20 230	037	—
	039	—
	099	24,03
	400	24,72
	***	36,05
0406 10 20 290	037	—
	039	—
	099	22,36
	400	22,99
	***	33,54
0406 10 20 610	037	—
	039	—
	099	41,70
	400	50,04
	***	62,55

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
0406 10 20 620	037	—
	039	—
	099	45,73
	400	54,87
	***	68,59
0406 10 20 630	037	—
	039	—
	099	51,63
	400	61,95
	***	77,44
0406 10 20 640	037	—
	039	—
	099	60,59
	400	72,70
	***	90,88
0406 10 20 650	037	—
	039	—
	099	63,07
	400	38,26
	***	94,61
0406 10 20 660	+	—
0406 10 20 810	037	—
	039	—
	099	9,820
	400	11,78
	***	14,73
0406 10 20 830	037	—
	039	—
	099	16,77
	400	20,12
	***	25,15
0406 10 20 850	037	—
	039	—
	099	20,33
	400	24,39
	***	30,49
0406 10 20 870	+	—
0406 10 20 900	+	—
0406 20 90 100	+	—
0406 20 90 913	037	—
	039	—
	099	39,59
	400	47,50
	***	59,38
0406 20 90 915	037	—
	039	—
	099	52,78
	400	63,34
	***	79,17
0406 20 90 917	037	—
	039	—
	099	56,07
	400	67,29
	***	84,11
0406 20 90 919	037	—
	039	—
	099	62,67
	400	75,21
	***	94,01
0406 20 90 990	+	—
0406 30 10 100	+	—
0406 30 10 150	037	—
	039	—
	099	5,885
	400	5,885
	***	8,824
0406 30 10 200	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 10 250	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 10 300	037	—
	039	—
	099	18,41
	400	18,41
	***	27,62
0406 30 10 350	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 10 400	037	—
	039	—
	099	18,41
	400	18,41
	***	27,62
0406 30 10 450	037	—
	039	—
	099	26,79
	400	26,79
	***	40,18
0406 30 10 500	+	—
0406 30 10 550	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 10 600	037	—
	039	—
	099	18,41
	400	18,41
	***	27,62
0406 30 10 650	037	—
	039	—
	099	26,79
	400	26,79
	***	40,18
0406 30 10 700	037	—
	039	—
	099	26,79
	400	26,79
	***	40,18

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
0406 30 10 750	037	—
	039	—
	099	31,78
	400	31,78
	***	47,66
0406 30 10 800	037	—
	039	—
	099	31,78
	400	31,78
	***	47,66
0406 30 31 100	+	—
0406 30 31 300	037	—
	039	—
	099	5,885
	400	5,885
	***	8,824
0406 30 31 500	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 31 710	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 31 730	037	—
	039	—
	099	18,41
	400	18,41
	***	27,62
0406 30 31 910	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 31 930	037	—
	039	—
	099	18,41
	400	18,41
	***	27,62
0406 30 31 950	037	—
	039	—
	099	26,79
	400	26,79
	***	40,18
0406 30 39 100	+	—
0406 30 39 300	037	—
	039	—
	099	12,55
	400	12,55
	***	18,82
0406 30 39 500	037	—
	039	—
	099	18,41
	400	18,41
	***	27,62
0406 30 39 700	037	—
	039	—
	099	26,79
	400	26,79
	***	40,18
0406 30 39 930	037	—
	039	—
	099	26,79
	400	26,79
	***	40,18
0406 30 39 950	037	—
	039	—
	099	31,78
	400	31,78
	***	47,66
0406 30 90 000	037	—
	039	—
	099	31,78
	400	31,78
	***	47,66
0406 40 50 000	037	—
	039	—
	099	58,96
	400	49,60
	***	88,44
0406 40 90 000	037	—
	039	—
	099	58,96
	400	49,60
	***	88,44
0406 90 07 000	037	—
	039	—
	099	68,69
	400	97,72
	***	103,03
0406 90 08 100	037	—
	039	—
	099	72,30
	400	102,86
	***	108,45
0406 90 08 900	+	—
0406 90 09 100	037	—
	039	—
	099	68,69
	400	97,72
	***	103,03
0406 90 09 900	+	—
0406 90 12 000	037	—
	039	—
	099	68,69
	400	97,72
	***	103,03
0406 90 14 100	037	—
	039	—
	099	72,30
	400	102,86
	***	108,45
0406 90 14 900	+	—

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
0406 90 16 100	037	—
	039	—
	099	68,69
	400	97,72
	***	103,03
0406 90 16 900	+	—
0406 90 21 900	037	—
	039	—
	099	70,69
	400	66,96
	***	106,04
0406 90 23 900	037	—
	039	—
	099	48,04
	400	27,93
	***	72,06
0406 90 25 900	037	—
	039	—
	099	58,34
	400	31,81
	***	87,51
0406 90 27 900	037	—
	039	—
	099	48,04
	400	27,93
	***	72,06
0406 90 31 119	037	—
	039	—
	099	45,07
	400	34,60
	***	67,61
0406 90 31 151	037	—
	039	—
	099	42,01
	400	32,34
	***	63,02
0406 90 31 159	+	—
0406 90 33 119	037	—
	039	—
	099	45,07
	400	34,60
	***	67,61
0406 90 33 151	037	—
	039	—
	099	42,01
	400	32,34
	***	63,02
0406 90 33 919	037	—
	039	—
	099	39,83
	400	30,57
	***	59,74
0406 90 33 951	037	—
	039	—
	099	39,08
	400	30,08
	***	58,62
0406 90 35 190	037	30,47
	039	30,47
	099	75,47
	400	79,25
	***	113,21
0406 90 35 990	037	—
	039	—
	099	57,56
	400	60,44
	***	86,34
0406 90 37 000	037	—
	039	—
	099	74,25
	400	102,86
	***	111,38
0406 90 61 000	037	42,75
	039	42,75
	099	82,02
	400	86,12
	***	123,03
0406 90 63 100	037	39,07
	039	39,07
	099	67,25
	400	100,88
	***	100,88
0406 90 63 900	037	31,07
	039	31,07
	099	46,62
	400	69,93
	***	69,93
0406 90 69 100	+	—
0406 90 69 910	037	—
	039	—
	099	51,51
	400	77,27
	***	77,27
0406 90 73 900	037	—
	039	—
	099	70,37
	400	73,89
	***	105,56
0406 90 75 900	037	—
	039	—
	099	58,71
	400	33,48
	***	88,06
0406 90 76 100	037	—
	039	—
	099	43,06
	400	27,27
	***	64,59
0406 90 76 300	037	—
	039	—
	099	52,73
	400	30,26
	***	79,09
0406 90 76 500	037	—
	039	—
	099	52,73
	400	34,92
	***	79,09

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
0406 90 78 100	037	—
	039	—
	099	43,06
	400	27,27
	***	64,59
0406 90 78 300	037	—
	039	—
	099	52,73
	400	30,26
	***	79,09
0406 90 78 500	037	—
	039	—
	099	52,73
	400	34,92
	***	79,09
0406 90 79 900	037	—
	039	—
	099	53,45
	400	28,91
	***	80,17
0406 90 81 900	037	—
	039	—
	099	57,56
	400	60,44
	***	86,34
0406 90 85 910	037	30,47
	039	30,47
	099	75,47
	400	79,25
	***	113,21
0406 90 85 991	037	—
	039	—
	099	57,56
	400	60,44
	***	86,34
0406 90 85 995	037	—
	039	—
	099	59,92
	400	31,81
	***	89,88
0406 90 85 999	+	—
0406 90 86 100	+	—
0406 90 86 200	037	—
	039	—
	099	39,59
	400	41,57
	***	59,38
0406 90 86 300	037	—
	039	—
	099	43,39
	400	45,56
	***	65,08

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
0406 90 86 400	037	—
	039	—
	099	49,09
	400	51,54
	***	73,63
0406 90 86 900	037	—
	039	—
	099	57,63
	400	60,52
	***	86,45
0406 90 87 100	+	—
0406 90 87 200	037	—
	039	—
	099	36,61
	400	38,44
	***	54,92
0406 90 87 300	037	—
	039	—
	099	40,13
	400	42,13
	***	60,19
0406 90 87 400	037	—
	039	—
	099	45,41
	400	47,68
	***	68,11
0406 90 87 951	037	—
	039	—
	099	66,49
	400	69,82
	***	99,74
0406 90 87 971	037	—
	039	—
	099	55,36
	400	51,74
	***	83,04
0406 90 87 972	099	21,09
	400	20,55
	***	31,64
0406 90 87 979	037	—
	039	—
	099	55,36
	400	36,22
	***	83,04
0406 90 88 100	+	—
0406 90 88 200	037	—
	039	—
	099	39,59
	400	41,57
	***	59,38
0406 90 88 300	037	—
	039	—
	099	43,39
	400	45,56
	***	65,08

Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)	Produktnummer	Bestämmelseland (*)	Export-bidragsbelopp (**)
2309 10 15 010	+	—	2309 90 35 010	+	—
2309 10 15 100	+	—	2309 90 35 100	+	—
2309 10 15 200	+	—	2309 90 35 200	+	—
2309 10 15 300	+	—	2309 90 35 300	+	—
2309 10 15 400	+	—	2309 90 35 400	+	—
2309 10 15 500	+	—	2309 90 35 500	+	—
2309 10 15 700	+	—	2309 90 35 700	+	—
2309 10 19 010	+	—	2309 90 39 010	+	—
2309 10 19 100	+	—	2309 90 39 100	+	—
2309 10 19 200	+	—	2309 90 39 200	+	—
2309 10 19 300	+	—	2309 90 39 300	+	—
2309 10 19 400	+	—	2309 90 39 400	+	—
2309 10 19 500	+	—	2309 90 39 500	+	—
2309 10 19 600	+	—	2309 90 39 600	+	—
2309 10 19 700	+	—	2309 90 39 700	+	—
2309 10 19 800	+	—	2309 90 39 800	+	—
2309 10 70 010	+	—	2309 90 70 010	+	—
2309 10 70 100	+	14,58	2309 90 70 100	+	14,58
2309 10 70 200	+	19,44	2309 90 70 200	+	19,44
2309 10 70 300	+	24,30	2309 90 70 300	+	24,30
2309 10 70 500	+	29,16	2309 90 70 500	+	29,16
2309 10 70 600	+	34,02	2309 90 70 600	+	34,02
2309 10 70 700	+	38,88	2309 90 70 700	+	38,88
2309 10 70 800	+	42,77	2309 90 70 800	+	42,77

(*) Kodnumren för bestämmelseländerna är de som anges i bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 68/96 (EGT nr L 14, 19.1.1996, s. 6). Kod "099" omfattar alla koder för destinationerna 053 till 096. För andra bestämmelseländer än de som anges för varje KN-nummer anges det tillämpliga exportbidragsbeloppet med "****".

Om en anteckning "+" är angiven är exportbidragsbeloppet tillämpligt för export till alla andra bestämmelseländer än de som avses i artikel 1 punkterna 2 och 3.

(**) Exportbidraget för export till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) får endast beviljas om villkoren i den ändrade förordningen (EEG) nr 990/93 och förordning (EG) nr 462/96 är uppfyllda.

Obs: Produktnumren och fotnoterna definieras i kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT nr L 366, 24.12.1987, s. 1).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2039/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av exportbidrag för spannmål och för mjöl och krossgryn av vete eller råg

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96 [2], särskilt artikel 13.2 i denna, och

med beaktande av följande:

Artikel 13 i förordning (EEG) nr 1766/92 fastställer att skillnaden mellan de noteringar eller priser som gäller på världsmarknaden för de produkter som anges i artikel 1 i den förordningen och priserna för dessa produkter inom gemenskapen kan täckas av ett exportbidrag.

Exportbidragen skall fastställas med hänsyn tagen till de faktorer som anges i artikel 1 i kommissionens förordning (EG) nr 1501/95 av den 29 juni 1995 om vissa närmare bestämmelser till rådets förordning (EEG) nr 1766/92 om beviljande av exportbidrag för spannmål och om de åtgärder som skall vidtas vid störningar på marknaden för spannmål [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 95/96 [4].

Då exportbidraget för mjöl och krossgryn av vete och råg räknas ut, måste hänsyn tas till de kvantiteter spannmål som krävs för deras tillverkning. Dessa kvantiteter fastställs i förordning (EG) nr 1501/95.

Situationen på världsmarknaden eller särskilda behov på vissa marknader kan göra det nödvändigt att variera exportbidraget för vissa produkter med avseende på destination.

Bidraget måste fastställas en gång i månaden. Det kan ändras inom den mellanliggande perioden.

Tillämpningen av dessa närmare bestämmelser på den nuvarande marknadssituationen för spannmål, och särskilt på noteringarna eller priserna för spannmålsprodukter inom gemenskapen och på världsmarknaden medför att exportbidragen bör fastställas till de belopp som anges i bilagan till denna förordning.

I rådets förordning (EEG) nr 990/93 [5], ändrad genom förordning (EG) nr 1380/95 [6], förbjuds handel mellan gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro). Detta förbud gäller inte vissa förhållanden som utförligt anges i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i samma förordning och i rådets förordning (EG) nr 462/96 [7]. Detta faktum bör beaktas när exportbidragen fastställs.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för de produkter som anges i artikel 1 a, 1 b och 1 c i förordning (EEG) nr 1766/92 med undantag av malt, och som exporteras i obearbetat skick skall vara de som fastställs i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 oktober 1996.

[1] EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.
[2] EGT nr L 126, 24.5.1996, s. 37.
[3] EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 7.
[4] EGT nr L 18, 24.1.1996, s. 10.
[5] EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.
[6] EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.
[7] EGT nr L 65, 15.3.1996, s. 1.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar
Franz FISCHLER
Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidragen för spannmål och för mjöl och krossgryn av vete eller råg

(ecu/ton)

Produktnummer	Bestämmelseland (1)	Bidragsbelopp (2)
0709 90 60 000	—	—
0712 90 19 000	—	—
1001 10 00 200	—	—
1001 10 00 400	—	—
1001 90 91 000	—	—
1001 90 99 000	01	0
1002 00 00 000	01	0
1003 00 10 000	—	—
1003 00 90 000	01	0
1004 00 00 200	—	—
1004 00 00 400	—	—
1005 10 90 000	—	—
1005 90 00 000	—	—
1007 00 90 000	—	—
1008 20 00 000	—	—
1101 00 11 000	—	—
1101 00 15 100	01	17,00
1101 00 15 130	01	16,50
1101 00 15 150	01	15,00
1101 00 15 170	01	14,00
1101 00 15 180	01	13,00
1101 00 15 190	—	—
1101 00 90 000	—	—
1102 10 00 500	01	41,00
1102 10 00 700	—	—
1102 10 00 900	—	—
1103 11 10 200	01	17,00 (3)
1103 11 10 400	—	— (3)
1103 11 10 900	—	—
1103 11 90 200	01	17,00 (3)
1103 11 90 800	—	—

(1) Bestämmelseland identifieras på följande sätt:
01 alla tredje länder.

(2) Bidrag för export till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) kan beviljas endast om de villkor som fastställs i de ändrade förordningarna (EEG) nr 990/93 och (EG) nr 462/96 iakttas.

(3) Inget exportbidrag beviljas om produkten innehåller sammanpressat mjöl.

Obs. Zonerna är de som fastställs i kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 2145/92 (EGT nr L 214, 30.7.1992, s. 20).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2040/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96 [2], särskilt artikel 13.8 i denna, och

med beaktande av följande:

Artikel 13.8 i förordning (EEG) nr 1766/92 fastställer att det exportbidrag som gäller för spannmål den dag då ansökan om exportlicens lämnas in, på begäran måste tillämpas för export som sker under exportlicensens giltighetstid. I det fallet måste ett korrektionsbelopp tillämpas på exportbidraget.

Enligt kommissionens förordning (EG) nr 1501/95 av den 29 juni 1995 om vissa närmare bestämmelser till rådets förordning (EEG) nr 1766/92 om beviljande av exportbidrag för spannmål och om de åtgärder som skall vidtas vid störningar på marknaden för spannmål [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 95/96 [4], är det möjligt att fastställa ett korrektionsbelopp för de produkter som anges i artikel 1.1 c i förordning (EEG) nr 1766/92. Detta korrektionsbelopp skall beräknas med hänsyn tagen till de faktorer som anges i artikel 1 i förordning (EG) nr 1501/95.

Förhållandena på världsmarknaden, eller de särskilda krav som vissa marknader ställer, kan göra det nödvändigt att variera korrektionsbeloppet i enlighet med destination.

Korrektionsbeloppet skall fastställas enligt samma förfarande som exportbidraget. Det får ändras under tiden mellan två fastställelser.

De representativa marknadskurserna som definieras i artikel 1 i rådets förordning (EEG) nr 3813/92 [5], senast ändrad genom förordning (EG) nr 150/95 [6], används för att omvandla belopp uttryckta i tredje länders valutor och som grundval för att bestämma jordbruksomräkningskurserna för medlemsstaternas valutor. Närmare bestämmelser för tillämpning och bestämning av denna omvandling fastställs i kommissionens förordning (EEG) nr 1068/93 [7], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1482/96 [8].

Till följd av att bestämmelserna ovan tillämpas måste korrektionsbeloppet vara det som fastställs i bilagan till denna förordning.

De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det korrektionsbelopp som avses i artikel 1.1 a–c i förordning (EEG) nr 1766/92 och som tillämpas på förutfastställda exportbidrag för spannmål med undantag av malt skall vara det som anges i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 oktober 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.
[2] EGT nr L 126, 24.5.1996, s. 37.
[3] EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 7.
[4] EGT nr L 18, 24.1.1996, s. 10.
[5] EGT nr L 387, 31.12.1992, s. 1.
[6] EGT nr L 22, 31.1.1995, s. 1.
[7] EGT nr L 108, 1.5.1993, s. 106.
[8] EGT nr L 188, 27.7.1996, s. 22.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 24 oktober 1996 om fastställande av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål

(ecu/ton)

Produktnummer	Bestämmelseland (1)	Nuvarande 10	Period 1 11	Period 2 12	Period 3 1	Period 4 2	Period 5 3	Period 6 4
0709 90 60 000	—	—	—	—	—	—	—	—
0712 90 19 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 200	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 400	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 91 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 99 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1002 00 00 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1003 00 10 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1003 00 90 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1004 00 00 200	—	—	—	—	—	—	—	—
1004 00 00 400	01	0	0	0	0	0	—	—
1005 10 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 90 00 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1007 00 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1008 20 00 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 11 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 15 100	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 130	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 150	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 170	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 180	01	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 190	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 500	01	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 700	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 200	01	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 10 400	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 90 200	01	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 90 800	—	—	—	—	—	—	—	—

(1) Bestämmelseländerna identifieras på följande sätt:
01 alla tredje länder.

Obs: Zonerna är de som definieras i kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 2145/92 (EGT nr L 214, 30.7.1992, s. 20).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2041/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av produktionsbidragen för spannmål och ris

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96 [2], särskilt artikel 7.3 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3072/95 av den 22 december 1995 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris [3], särskilt artikel 7.2 i denna,

med beaktande av kommissionens förordning (EEG) nr 1722/93 av den 30 juni 1993 om tillämpningsföreskrifter för systemet med bidrag till produktionen inom sektorerna för spannmål och ris [4], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1516/95 [5], särskilt artikel 3 i denna, och

med beaktande av följande:

I förordning (EEG) nr 1722/93 fastställs villkoren för beviljande av produktionsbidrag. Beräkningsgrunden har fastställts i artikel 3 i denna förordning. Bidrag som beräknas på detta sätt bör fastställas en gång i månaden och kan ändras om priserna på majs och/eller vete och/eller korn ändras betydligt.

Det finns anledning att använda koefficienterna i bilaga II till förordning (EEG) nr 1722/93 på de produktionsbidrag som skall fastställas genom denna förordning för att fastställa det exakta belopp som skall betalas.

Förvaltningskommittén för spannmål har inte yttrat sig inom den tid som ordföranden har bestämt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Bidraget, uttryckt per ton stärkelse av majs, vete, potatismjöl, ris eller brutet ris, som avses i artikel 3.2 i förordning (EEG) nr 1722/93 fastställs till 19,12 ecu per ton.

2. Bidraget, uttryckt per ton stärkelse av korn eller havre, som avses i artikel 3.3 i förordning (EEG) nr 1722/93 fastställs till 13,38 ecu per ton.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 oktober 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.
[2] EGT nr L 126, 24.5.1996, s. 37.
[3] EGT nr L 329, 30.12.1995, s. 18.
[4] EGT nr L 159, 1.7.1993, s. 112.
[5] EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 49.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2042/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av exportbidragen för spannmålsbaserade foderblandningar

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96 [2], särskilt artikel 13.3 i denna, och

med beaktande av följande:

Artikel 13 i förordning (EEG) nr 1766/92 fastställer att skillnaden mellan noteringarna eller priserna på världsmarknaden för de produkter som anges i artikel 1 i den förordningen och priserna för de produkterna inom gemenskapen kan täckas av ett exportbidrag.

I kommissionens förordning (EG) nr 1517/95 av den 29 juni 1995 om tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 1766/92 vad gäller systemet för import och export som tillämpas för foderblandningar baserade på spannmål och om ändring av förordning (EG) nr 1162/95 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser för spannmål och ris [3] definieras i artikel 2 de särskilda kriterier som det bör tas hänsyn till då exportbidraget för dessa produkter beräknas.

Denna beräkning bör också beakta spannmålsinnehållet. För att förenkla proceduren bör exportbidraget betalas för två kategorier av spannmålsprodukter, majs som är det mest använda spannmålsslaget för tillverkning av foderblandningar för export och produkter av majs å ena sidan, och å andra sidan andra spannmålsslag där de senare är bidragsberättigande spannmålsslag med undantag av majs och majsbaserade produkter. Exportbidrag bör beviljas för den kvantitet spannmålsprodukter som ingår i foderblandningar.

Exportbidragsbeloppet bör också beakta de möjligheter och förhållanden som råder på världsmarknaden, nödvändigheten att undvika störningar på gemenskapens marknad och exportens ekonomiska aspekt.

Det är emellertid önskvärt att beräkna den nuvarande bidragssatsen på skillnaden mellan kostnaden för de råvaror som vanligtvis används för tillverkningen av foderblandningar mellan gemenskapen å ena sidan och världsmarknaden å andra sidan, vilket skulle ge en bättre bild av de handelsförhållanden som råder för exporten av produkterna.

Exportbidraget måste fastställas en gång per månad. Det kan ändras under den mellanliggande perioden.

Rådets förordning (EEG) nr 990/93 [4], ändrad genom förordning (EG) nr 1380/95 [5], förbjuder handel mellan Europeiska gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro). Detta förbud tillämpas inte i sådana situationer som avses i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i den förordningen och i rådets förordning (EG) nr 462/96 [6]. Hänsyn bör tas till detta då exportbidragen fastställs.

Förvaltningskommittén för spannmål har inte yttrat sig inom den tid som ordföranden har bestämt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för de foderblandningar som omfattas av förordning (EEG) nr 1766/92 fastställs så som det anges i bilagan till den här förordningen, om inte annat följer av förordning (EG) nr 1517/95.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 oktober 1996.

[1] EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.
[2] EGT nr L 126, 24.5.1996, s. 37.
[3] EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 51.
[4] EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.
[5] EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.
[6] EGT nr L 65, 15.3.1996, s. 1.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar
Franz FISCHLER
Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidragen för spannmålsbaserade foderblandningar

KN-nummer för produkter för vilka exportbidrag beviljas (1):

2309 10 11 000, 2309 10 13 000, 2309 10 31 000,
2309 10 33 000, 2309 10 51 000, 2309 10 53 000,
2309 90 31 000, 2309 90 33 000, 2309 90 41 000,
2309 90 43 000, 2309 90 51 000, 2309 90 53 000.

(ecu/ton)

Spannmålsprodukter (2)	Bidragsbelopp (3)
Majs och majsbaserade produkter, KN-nummer 0709 90 60, 0712 90 19, 1005, 1102 20, 1103 13, 1103 29 40, 1104 19 50, 1104 23, 1904 10 10	36,65
Spannmålsprodukter (2), med undantag av majs och majsbaserade produkter	17,84

(1) Produktnumren anges i avsnitt 5 i bilagan till kommissionens förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT nr L 366, 24.12.1987, s. 1), ändrad.

(2) För bidraget har hänsyn endast tagits till stärkelse från spannmålsprodukter.

Som spannmålsprodukter räknas de produkter som omfattas av undernummer 0709 90 60 och 0712 90 19 i kapitel 10, nummer 1101, 1102, 1103 och 1104 utom undernummer 1104 30 och spannmålsinnehållet i produkter enligt undernummer 1904 10 10 och 1904 10 90 i Kombinerade nomenklaturen. Spannmålsinnehållet i produkter enligt undernummer 1904 10 10 och 1904 10 90 i Kombinerade nomenklaturen skall anses motsvara vikten av slutprodukterna.

Inget bidrag beviljas för de spannmålsslag där stärkelsens ursprung inte klart kan fastställas genom analys.

(3) Exportbidrag till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) får beviljas endast om villkoren i den ändrade förordningen (EEG) nr 990/93 och i förordning (EG) nr 462/96 beaktas.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 2043/96

av den 24 oktober 1996

om fastställande av exportbidragen för bearbetade produkter av spannmål och ris

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 923/96 [2], särskilt artikel 13.3 i denna,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3072/95 av den 22 december 1995 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris [3], särskilt artikel 13.3 i denna, och

med beaktande av följande:

Artikel 13 i förordning (EEG) nr 1766/92 och artikel 13 i förordning (EG) nr 3072/95 fastställer att skillnaden mellan noteringarna eller priserna på världsmarknaden för de produkter som anges i artikel 1 i de förordningarna och priserna för de produkterna inom gemenskapen kan täckas av ett exportbidrag.

Artikel 13 i förordning (EG) nr 3072/95 föreskriver att då exportbidragen fastställs måste hänsyn tas till den rådande situationen och den förväntade utvecklingen vad avser priser för och tillgängliga kvantiteter av spannmål, ris, brutet ris och spannmålsprodukter på gemenskapens marknad å ena sidan och priser för spannmål, ris, brutet ris och spannmålsprodukter på världsmarknaden å andra sidan. Samma artiklar föreskriver att det också är viktigt att säkerställa jämvikten hos och den naturliga utvecklingen av priserna och handeln på marknaderna för spannmål och ris och dessutom att ta hänsyn till den planerade exportens ekonomiska aspekt, och behovet av att undvika störningar på gemenskapens marknad.

Artikel 4 i förordning (EG) nr 1518/95 [4], ändrad genom förordning (EG) nr 2993/95 [5], om import- och exportsystemet för bearbetade produkter baserade på spannmål respektive ris definierar de särskilda kriterier som det bör tas hänsyn till då exportbidraget för dessa produkter beräknas.

Det exportbidrag som beviljas för vissa bearbetade produkter bör graderas på grundval av innehållet av aska, råfibrer, skal, proteiner, fett och stärkelse i varje enskild berörd produkt, eftersom detta innehåll är en särskilt god indikator på den kvantitet basprodukter som faktiskt ingår i den bearbetade produkten.

Det finns för närvarande inget behov av att, på grundval av den ekonomiska aspekten av en eventuell export och särskilt produkternas natur och ursprung, fastställa ett exportbidrag för maniok, andra tropiska rötter och knölar eller finmalet mjöl erhållna av dessa. För vissa bearbetade produkter av spannmål är det, på grund av gemenskapens obetydliga deltagande i världshandeln, för närvarande onödigt att fastställa ett exportbidrag.

Förhållandena på världsmarknaden, eller de särskilda krav som vissa marknader ställer, kan göra det nödvändigt att variera exportbidraget för vissa produkter i enlighet med destination.

Exportbidraget måste fastställas en gång per månad. Det kan ändras under den mellanliggande perioden.

I rådets förordning (EEG) nr 990/93 [6], ändrad genom förordning (EG) nr 1380/95 [7], förbjuds handel mellan gemenskapen och Jugoslavien (Serbien och Montenegro). Detta förbud omfattar inte vissa förhållanden som utförligt anges i artiklarna 2, 4, 5 och 7 i samma förordning och i rådets förordning (EG) nr 462/96 [8]. Detta faktum bör beaktas när exportbidragen fastställs.

Vissa bearbetade produkter av majs får undergå en värmebehandling efter vilken ett exportbidrag som inte motsvarar produktens kvalitet kanske betalas ut. Det bör därför specificeras att för dessa produkter, som innehåller förgelatinerad stärkelse, bör inget exportbidrag betalas ut.

Förvaltningskommittén för spannmål har inte yttrat sig inom den tid som ordföranden har bestämt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för de produkter som anges i artikel 1.1 d i förordning (EEG) nr 1766/92 och i artikel 1.1 c i förordning (EG) nr 3072/95 fastställs så som det anges i bilagan till den här förordningen, om inte annat följer av förordning (EG) nr 1518/95.

[1] EGT nr L 181, 1.7.1992, s. 21.
[2] EGT nr L 126, 24.5.1996, s. 37.
[3] EGT nr L 329, 30.12.1995, s. 18.
[4] EGT nr L 147, 30.6.1995, s. 55.
[5] EGT nr L 312, 23.12.1995, s. 25.
[6] EGT nr L 102, 28.4.1993, s. 14.
[7] EGT nr L 138, 21.6.1995, s. 1.
[8] EGT nr L 65, 15.3.1996, s. 1.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 25 oktober 1996.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 24 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 24 oktober 1996 om fastställande av exportbidragen för bearbetade produkter av spannmål och ris

(ecu/ton)

Produktnummer	Bidragsbelopp (1)
1102 20 10 200 (2)	51,31
1102 20 10 400 (2)	43,98
1102 20 90 200 (2)	43,98
1102 90 10 100	43,94
1102 90 10 900	29,88
1102 90 30 100	48,35
1103 12 00 100	48,35
1103 13 10 100 (2)	65,97
1103 13 10 300 (2)	51,31
1103 13 10 500 (2)	43,98
1103 13 90 100 (2)	43,98
1103 19 10 000	30,02
1103 19 30 100	45,40
1103 21 00 000	6,51
1103 29 20 000	29,88
1104 11 90 100	43,94
1104 12 90 100	53,72
1104 12 90 300	42,98
1104 19 10 000	6,51
1104 19 50 110	58,64
1104 19 50 130	47,65
1104 21 10 100	43,94
1104 21 30 100	43,94
1104 21 50 100	58,58
1104 21 50 300	46,86
1104 22 20 100	42,98
1104 22 30 100	45,66
1104 23 10 100	54,98
1104 23 10 300	42,15
1104 29 11 000	6,51
1104 29 51 000	6,38
1104 29 55 000	6,38
1104 30 10 000	1,60
1104 30 90 000	9,16
1107 10 11 000	11,36
1107 10 91 000	52,14
1108 11 00 200	12,76
1108 11 00 300	12,76
1108 12 00 200	58,64
1108 12 00 300	58,64
1108 13 00 200	58,64
1108 13 00 300	58,64
1108 19 10 200	70,22
1108 19 10 300	70,22
1109 00 00 100	0,00
1702 30 51 000 (3)	60,80
1702 30 59 000 (3)	46,54
1702 30 91 000	60,80
1702 30 99 000	46,54
1702 40 90 000	46,54
1702 90 50 100	60,80
1702 90 50 900	46,54
1702 90 75 000	63,71
1702 90 79 000	44,22
2106 90 55 000	46,54

(1) Exportbidraget för export till Jugoslavien (Serbien och Montenegro) får endast beviljas om villkoren i den ändrade förordningen (EEG) nr 990/93 och förordning (EG) nr 462/96 är uppfyllda.

(2) Inget exportbidrag skall beviljas för produkter som har undergått en värmebehandling som har lett till att stärkelsen förgelatinerats.

(3) Exportbidrag beviljas i enlighet med den ändrade förordningen (EEG) nr 2730/75 (EGT nr L 281, 1.11.1975, s. 20).

Obs: Produktnumren och fotnoterna definieras i kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT nr L 366, 24.12.1987, s. 1).

KOMMISSIONENS DIREKTIV 96/66/EG

av den 14 oktober 1996

om ändring av rådets direktiv 70/524/EEG om fodertillsatser

(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser [1], senast ändrat genom direktiv 96/51/EG [2], särskilt artikel 7 i detta, och

med beaktande av följande:

Enligt bestämmelserna i direktiv 70/524/EEG skall bilagorna kontinuerligt anpassas med hänsyn till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen. Bilagorna kodifierades genom kommissionens direktiv 91/248/EEG [3].

Nya användningar av tillsatser i gruppen "Koccidiostatika och andra medicinskt verksamma substanser" har prövats med framgång i vissa medlemsstater. Dessa nya användningar bör därför tillfälligt tillåtas på nationell nivå i avvaktan på att de kan tillåtas på gemenskapsnivå.

Olyckan i Tjernobyl förorsakade nedfall av radioaktivt cesium vilket har förorenat foder i vissa delar av Nordeuropa. För att skydda människors och djurs hälsa och för att förebygga att föroreningar som orsakas av nuklider och radioaktivt cesium sprids, finns det anledning att skapa en ny grupp tillsatser, dvs. "Bindemedel för radionuklider". En ny tillsats tillhörande denna grupp som gör det möjligt att kraftigt minska upptagningen av cesiumnuklider i djur har prövats med framgång i vissa medlemsstater. Det är lämpligt att tillfälligt tillåta denna nya tillsats på nationell nivå i avvaktan på att den kan tillåtas på gemenskapsnivå.

Studien av de olika tillsatser som anges i bilaga II som kan godkännas på nationell nivå är inte avslutad. Det är därför nödvändigt att förlänga tidsfristen för godkännande av dessa ämnen med en fastställd period.

De åtgärder som föreskrivs i detta direktiv är förenliga med yttrandet från Ständiga foderkommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagorna till direktiv 70/524/EEG skall ändras i enlighet med bilagan till det här direktivet.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 mars 1997. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 14 oktober 1996.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

---

[1] EGT nr L 270, 14.12.1970, s. 1.
[2] EGT nr L 235, 17.9.1996, s. 39.
[3] EGT nr L 124, 18.5.1991, s. 1.

BILAGA

1. Bilaga I ändras på följande sätt:

1.1 "Gäller endast den engelska språkversionen".

2. Bilaga II ändras på följande sätt:

2.1 I del A "Antibiotika".

2.1.1 Under position nr 30, "Virginiamycin", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorin "Suggor".

2.1.2 Under position nr 31, "Bacitracin-Zink", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" varje gång ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorierna "Slaktkycklingar" och "Svin".

2.1.3 Under position nr 32, "Ardacin", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid " ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorin "Slaktkycklingar".

2.2 I del D, "Koccidiostatika och andra medicinskt verksamma substanser", skall följande ändras:

2.2.1 Under position nr 25, "Halofuginon", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "12.7.1997" beträffande djurkategorin "Kycklingar avsedda till värphöns".

2.2.2 a) Under position nr 26, "Salinomycin sodium", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorin "Kaniner för slakt".

b) Position nr 26, "Salinomycin sodium", skall kompletteras enligt följande:

EG-nr	Tillsats	Kemisk formel, beskrivning	Djurart eller -kategori	Maximiålder	Lägsta innehåll	Högsta innehåll	Övriga bestämmelser	Tillståndets giltighetstid
					mg/kg helfoder			
			"Kycklingar avsedda till värphöns	12 veckor	30	50	Ange i bruksanvisningen: — 'Farligt för hästdjur'. — 'Detta foder innehåller en jonofor. Det kan vara olämpligt att samtidigt använda vissa medicinskt verksamma substanser (t. ex. tiamulin)'.	30.11.1997"

c) "Gäller endast den engelska språkversionen".

2.2.3 Under position nr 27, "Diclazuril", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorin "Kalkoner".

2.2.4 Följande punkt skall läggas till:

EG-nr	Tillsats	Kemisk formel, beskrivning	Djurart eller -kategori	Maximi-ålder	Lägsta innehåll	Högsta innehåll	Övriga bestämmelser	Tillståndets giltighetstid
					mg/kg helfoder			
"28	Maduramicin ammonium	$C_{47}H_{83}O_{17}N$ (ammoniumsalt av monokarboxylsyrapolyeter framställt av *Actinomadura yumaensis*)	Kalkoner	16 veckor	5	5	Får ej användas de sista 5 dagarna före slakt. Ange i bruksanvisningen: — 'Farligt för hästdjur'. — 'Detta foder innehåller en jonofor. Det kan vara olämpligt att samtidigt använda vissa medicinskt verksamma substanser (t. ex. tiamulin)'.	30.11.1997"

3. I del F, "Färgämnen och -pigment", under position nr 11 "*Phaffia rhodozyma* rik på astaxanthine", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorin "Laxfiskar".

4. I del L, "Bindemedel, klumpförebyggande medel och koaguleringsmedel".

4.1 Under position nr 1, "Aluminat av syntetiskt kalcium", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "12.7.1997" beträffande djurkategorierna "Am- och dikor, slaktboskap, kalvar, lamm, killingar".

4.2 Under position nr 2, "Natroli-phonolit", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "30.11.1997".

5. I del N, "Enzymer", under position nr 1, "3-Phytas (EC 3.1.3.8.)", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" varje gång ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorierna "Svin (alla djurkategorier)" och "Höns (alla djurkategorier)".

6. I del O, "Mikrorganismer":

6.1 Under position nr 1, "*Bacillus cereus var. toyoi* (CNCM I-1012/NCIB 40112)", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" varje gång ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorierna "Smågrisar", "Svin" och "Suggor".

6.2 Under position nr 2, "*Bacillus licheniformis* (DSM 5749)/*Bacillus subtilis* (DSM 5750) (i proportion 1/1)", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorin "Smågrisar".

6.3 Under position nr 3, "*Saccharomyces cerevisiae* (NCYC Sc 47)", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorin "Slaktboskap".

6.4 Under position nr 4, "*Bacillus cereus* (ATCC 14893/CIP 5832)", skall datumet "30.11.1996" som anges i kolumnen "Tillståndets giltighetstid" varje gång ersättas med datumet "30.11.1997" beträffande djurkategorierna "Kaniner för slakt" och "Avelskaniner".

7. Följande grupp och punkt skall läggas till:

EG-nr	Tillsats	Kemisk formel, beskrivning	Djurart eller -kategori	Maximiålder	Lägsta innehåll (mg/kg helfoder)	Högsta innehåll (mg/kg helfoder)	Övriga bestämmelser	Tillståndets giltighetstid
	"P. **Bindemedel för radionuklider**							
1	Bindemedel för radioaktivt cesium (^{137}Cs och ^{134}Cs)							
1.1	Hexacyanoferrat (II) av järnammonium (III)	$NH_4Fe(III)[Fe(II)(CN)_6]$	Idisslare (tama och vilda)	—	50	500	Ange i bruksanvisningen: 'Kvantiteten hexacyanoferrat (II) av järnammonium (III) i den dagliga ransonen skall vara mellan 10 mg och 150 mg per 10 kg av djurets vikt'.	30.11.1997
			Kalvar före början av idisslingen	—				30.11.1997
			Lamm före början av idisslingen	—				30.11.1997
			Killingar före början av idisslingen	—				30.11.1997
			Grisar (tama och vilda)	—				30.11.1997"

RÅDETS DIREKTIV 96/67/EG

av den 15 oktober 1996

om tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatserna inom gemenskapen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 84.2 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag (1),

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande (2),

i enlighet med förfarandet i artikel 189c i fördraget (3), och

med beaktande av följande:

1. I enlighet med artikel 7a i fördraget och i syfte att varaktigt främja den ekonomiska och sociala utvecklingen har gemenskapen gradvis infört en gemensam luftfartspolitik för att förverkliga den inre marknaden.

2. Syftet med artikel 59 i fördraget är att avveckla inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster inom gemenskapen och i enlighet med artikel 61 i fördraget bör samma syfte uppnås inom ramen för den gemensamma transportpolitiken.

3. Rådet har uppnått detta syfte när det gäller luftfartstjänster i egentlig mening genom sina förordningar (EEG) nr 2407/92 (4), (EEG) nr 2408/92 (5) och (EEG) nr 2409/92 (6).

4. Marktjänsterna är absolut nödvändiga för att denna slags trafik skall fungera väl och de utgör ett väsentligt bidrag till en effektiv användning av luftfartens infrastruktur.

5. Att ge tillträde till marknaden för marktjänster är en åtgärd som bör bidra till lägre driftkostnader för flygbolagen och bättre service för användarna.

6. Mot bakgrund av subsidiaritetsprincipen är det absolut nödvändigt att tillträdet till marknaden för marktjänster genomförs på gemenskapsnivå samtidigt som medlemsstaterna ges möjlighet att beakta sektorns särart.

7. Kommissionen tillkännagav i sitt meddelande "Europeiska civilflyget mot bättre horisonter" i juni 1994 sin vilja att före utgången av 1994 ta initiativ till att genomföra tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatserna inom gemenskapen, och rådet bekräftade i sin resolution av den 24 oktober 1994 om situationen inom den civila luftfarten i Europa (7) att det är nödvändigt att beakta de stora krav som kommer att ställas på flygplatserna när marknaden öppnas.

8. I en resolution av den 14 februari 1995 om den civila luftfarten i Europa (8) erinrade Europaparlamentet om att det är angeläget att beakta den inverkan på anställningsvillkor och säkerhet på flygplatserna inom gemenskapen som följer av tillträdet till marknaden för marktjänster.

9. Fritt tillträde till marknaden för marktjänster är förenligt med välfungerande flygplatser inom gemenskapen.

10. Det fria tillträdet till marknaden för marktjänster bör förverkligas gradvis och på ett sätt som är anpassat till sektorns krav.

11. För vissa typer av tjänster kan både tillträdet till marknaden och utövandet av egenhantering möta restriktioner vad gäller säkerheten, kapaciteten och tillgången till utrymme. Det är därför nödvändigt att antalet godkända leverantörer som tillåts utföra dessa typer av tjänster kan begränsas. På samma sätt bör utövandet av egenhantering kunna begränsas och kriterierna för en sådan begränsning måste i så fall vara relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande.

12. Om antalet tjänsteleverantörer är begränsat, är det nödvändigt för en effektiv konkurrens att på sikt minst en av tjänsteleverantörerna är oberoende i förhållande till både flygplatsens ledningsenhet och den dominerande transportören.

13. För att flygplatserna skall fungera väl är det nödvändigt att de kan förbehålla sig ansvaret för vissa infrastrukturer som är svåra att dela upp eller utöka av orsaker som kan hänföras till teknik, lönsamhet eller inverkan på miljön. Att förvaltningen centraliseras får dock inte hindra tjänsteleverantörer och användare som tillämpar egenhantering från att använda sig av dessa infrastrukturer.

(1) EGT nr C 142, 8.6.1995, s. 7, EGT nr C 124, 27.4.1996, s. 19.
(2) EGT nr C 301, 13.11.1995, s. 28.
(3) Europaparlamentets yttrande av den 16 november 1995 (EGT nr C 323, 4.12.1995, s. 106), rådets gemensamma ståndpunkt av den 28 mars 1996 (EGT nr C 134, 6.5.1996, s. 30) och Europaparlamentets beslut av den 16 juli 1996 (EGT nr C 261, 9.9.1996).
(4) EGT nr L 240, 24.8.1992, s. 1.
(5) EGT nr L 240, 24.8.1992, s. 8. Förordningen ändrad genom anslutningsakten av år 1994.
(6) EGT nr L 240, 24.8.1992, s. 15.
(7) EGT nr C 309, 5.11.1994, s. 2.
(8) EGT nr C 56, 6.3.1995, s. 28.

14. I vissa fall kan restriktionerna i fråga vara av sådan omfattning att vissa begränsningar av tillträdet till marknaden eller till utövandet av egenhantering kan vara berättigade under förutsättning av att begränsningarna är relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande.

15. Syftet med sådana undantag måste vara att göra det möjligt för flygplatsmyndigheterna att upphäva eller åtminstone mildra dessa restriktioner. Undantagen måste godkännas av kommissionen under medverkan av en samrådskommitté och beviljas för en begränsad tidsperiod.

16. För att en effektiv och lojal konkurrens skall kunna upprätthållas när antalet tjänsteleverantörer är begränsat krävs det att urvalet av dessa sker på ett genomblickbart och opartiskt sätt. Användarna bör rådfrågas vid denna urvalsprocess eftersom det är de som främst berörs av kvaliteten och priset på de tjänster som de förväntas ta i anspråk.

17. Det är därför viktigt att organisera hur användarna skall representeras och rådfrågas vid urvalet av godkända tjänsteleverantörer genom att inrätta en kommitté som består av representanter för dem.

18. I samband med urvalet av tjänsteleverantörer på en flygplats är det möjligt att under vissa omständigheter och speciella förhållanden utsträcka skyldigheten att tillhandahålla service åt allmänheten till andra flygplatser inom samma geografiska område i den berörda medlemsstaten.

19. Flygplatsens ledningsenhet kan också tillhandahålla marktjänster och genom sina beslut utöva ett betydande inflytande på konkurrensen mellan leverantörerna. Det är därför, för att säkerställa fortsatt lojal konkurrens, absolut nödvändigt att flygplatserna i sin bokföring åtskiljer verksamheten inom förvaltning och reglering av infrastrukturerna å ena sidan och tillhandahållandet av marktjänster å den andra.

20. En flygplats får inte subventionera sin marktjänstverksamhet med inkomster som härrör från dess uppdrag som flygplatsmyndighet.

21. Samma krav på genomblickbarhet måste gälla för alla tjänsteleverantörer som önskar tillhandahålla marktjänster till tredje man.

22. För att göra det möjligt för flygplatserna att fullgöra sitt uppdrag att förvalta infrastrukturerna och garantera säkerheten inom flygplatsområdet, samt i avsikt att säkerställa skyddet av miljön och den gällande sociallagstiftningen, måste medlemsstaterna kunna kräva att en leverantör av marktjänster först erhåller ett godkännande. Kriterierna för detta godkännande måste vara objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande.

23. Av samma skäl måste medlemsstaterna behålla rätten att utfärda och tillämpa de regler som är nödvändiga för att flygplatsernas infrastrukturer skall fungera väl. Dessa regler bör ha samband med det uppställda målet och inte leda till att tillträdet till marknaden eller utövandet av egenhantering i realiteten blir av mindre omfattning än vad som anges i detta direktiv, och de måste respektera principerna om objektivitet, genomblickbarhet och icke-diskriminering.

24. Befogenheten att garantera socialt skydd i adekvat omfattning för personalen i de företag som tillhandahåller marktjänster bör kvarstanna hos medlemsstaterna.

25. Tillträdet till flygplatsernas anläggningar måste säkerställas för de tjänsteleverantörer som har tillstånd att tillhandahålla marktjänster och de transportörer som har tillstånd att tillämpa egenhantering i den utsträckning som är nödvändig för utövandet av deras rättigheter och för en effektiv och lojal konkurrens, men tillträdet bör ändå kunna vara förenat med att en avgift tas ut.

26. Det är berättigat att de rättigheter som anges i detta direktiv gäller för leverantörer av tjänster och användare med ursprung i tredje land endast om det råder strikt ömsesidighet. Skulle det inte finnas sådan ömsesidighet bör medlemsstaten kunna återkalla rättigheterna för dessa tjänsteleverantörer och användare.

27. Den 2 december 1987 i London enades Spanien och Förenade kungariket om en ordning för utvidgat samarbete i fråga om utnyttjandet av flygplatsen i Gibraltar i en gemensam förklaring av de båda ländernas utrikesministrar. Denna ordning har ännu inte börjat tillämpas.

28. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av bestämmelserna i fördraget, särskilt inte det faktum att kommissionen även i fortsättningen kommer att övervaka att bestämmelserna följs genom att vid behov använda sig av samtliga de befogenheter som artikel 90 i fördraget tillerkänner den.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Under följande förutsättningar skall detta direktiv tillämpas på varje flygplats inom en medlemsstats territorium som lyder under fördragets bestämmelser och som står öppen för kommersiell lufttrafik:

a) De bestämmelser i artikel 7.1 som gäller andra typer av tjänster än de som anges i artikel 7.2 skall tillämpas på alla flygplatser oberoende av deras trafikvolym från och med den 1 januari 1998.

b) Bestämmelserna om de typer av tjänster som anges i artikel 7.2 skall tillämpas från och med den 1 januari 1998 när det gäller flygplatser som har en årstrafik som är högre än eller lika med 1 miljon passagerarrörelser eller 25 000 ton gods.

c) Bestämmelserna om de typer av tjänster som anges i artikel 6.2 skall tillämpas från och med den 1 januari 1999 när det gäller flygplatser

— som har en årstrafik som är högre än eller lika med 3 miljoner passagerarrörelser eller 75 000 ton gods, eller

— som under en sexmånadersperiod närmast före den 1 april eller den 1 oktober föregående år registrerat en trafik som var högre än eller lika med 2 miljoner passagerarrörelser eller 50 000 ton gods.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i punkt 1 skall bestämmelserna i detta direktiv tillämpas från och med den 1 januari 2001 på varje flygplats inom en medlemsstats territorium, som lyder under fördragets bestämmelser, står öppen för kommersiell lufttransport och som har en årstrafik som är högre än eller lika med 2 miljoner passagerarrörelser eller 50 000 ton gods.

3. När en flygplats når någon av de trösklar för godstrafiken som anges i denna artikel utan att samtidigt nå motsvarande tröskel för passagerartrafik, skall bestämmelserna i detta direktiv inte tillämpas på de slag av marktjänster som endast avser passagerare.

4. Kommissionen skall i informationssyfte offentliggöra en förteckning över de flygplatser som avses i denna artikel i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Denna förteckning skall för första gången offentliggöras senast tre månader efter ikraftträdandet av detta direktiv och därefter en gång per år.

Medlemsstaterna skall till kommissionen senast den 1 juli varje år översända de uppgifter som kommissionen behöver för att sammanställa denna förteckning.

5. Detta direktivs tillämpning på flygplatsen i Gibraltar påverkar inte Spaniens eller Förenade kungarikets rättsliga ställning med avseende på tvisten om överhöghet över det territorium där flygplatsen är belägen.

6. Tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv på flygplatsen i Gibraltar skall uppskjutas till dess att ordningen i den gemensamma förklaring som avgavs av Spaniens och Förenade kungarikets utrikesministrar den 2 december 1987 har genomförts. När så sker, skall Spaniens och Förenade kungarikets regeringar samma dag underrätta rådet om detta.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) flygplats: varje markområde som är särskilt inrättat för landning, start och manövrar av luftfartyg, däribland de närliggande byggnader som kan behövas för flygtrafiken och service till luftfartygen och byggnader som behövs för de kommersiella luftfartstjänsterna.

b) flygplatssystem: två eller flera flygplatser som förts samman eftersom de betjänar samma ort eller orter, som framgår av bilaga II i rådets förordning (EEG) nr 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-luftfartsföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen.

c) ledningsenhet: en enhet som tillsammans med eller självständigt från annan verksamhet och i kraft av nationella lagar och författningar har i uppdrag att administrera flygplatsernas infrastrukturer, och samordna och kontrollera den verksamhet som aktörer som befinner sig på berörd flygplats eller berört flygplatssystem bedriver.

d) användare av en flygplats: varje fysisk eller juridisk person som med flyg transporterar passagerare, post och/eller gods, från eller till den berörda flygplatsen.

e) marktjänster: de tjänster som utförs på en flygplats åt en användare enligt beskrivningen i bilagan.

f) egenhantering: situation i samband med marktjänster, där en användare skaffar sig en eller flera typer av marktjänster utan att ingå något som helst kontrakt med tredje man i syfte att tillhandahålla sådana tjänster. Enligt denna definition anses inte användare som tredje man, i förhållande till varandra, om

— den ena innehar en majoritet av den andra, eller

— samma enhet innehar majoriteten i var och en av dem.

g) leverantör av marktjänster: varje fysisk eller juridisk person som tillhandahåller tredje person en eller flera typer av marktjänster.

Artikel 3

Flygplatsens ledningsenhet

1. När ledningen och driften av en flygplats eller av ett flygplatssystem inte sköts av en enda enhet utan av flera olika enheter, skall var och en av dessa anses utgöra en del av ledningsenheten när det gäller tillämpningen av detta direktiv.

2. Om endast en enda ledningsenhet har upprättats för flera flygplatser eller flygplatssystem, skall var och en av dessa flygplatser eller flygplatssystem betraktas var för sig när det gäller tillämpningen av detta direktiv.

3. Om ledningsenheter är underställda en offentlig myndighets tillsyn eller kontroll skall denna myndighet, inom ramen för sina lagstadgade skyldigheter, se till att bestämmelserna i detta direktiv tillämpas.

Artikel 4

Uppdelning av verksamheterna

1. Ledningsenheten på en flygplats, användaren eller den leverantör av marktjänster som tillhandahåller marktjänster skall göra en strikt bokföringsmässig uppdelning, enligt gällande handelspraxis, mellan den verksamhet som är knuten till tillhandahållandet av dessa tjänster och övrig verksamhet.

2. En oberoende kontrollant, utsedd av medlemsstaten, skall övervaka att denna bokföringsmässiga uppdelning verkligen iakttas.

Denne skall även kontrollera att det inte förekommer någon överföring av finasiella medel mellan den verksamhet som ledningsenheten bedriver i egenskap av flygplatsmyndighet och den verksamhet som den bedriver i fråga om marktjänster.

Artikel 5

Användarkommittén

1. Senast tolv månader efter ikraftträdandet av det här direktivet skall medlemsstaterna försäkra sig om att en kommitté, som består av företrädare för användarna eller av organisationer som företräder dessa användare, inrättas för var och en av de angivna flygplatserna.

2. Alla användare har rätt att ingå i denna kommitté eller, om användaren föredrar det, att låta sig företrädas av en organisation som han anförtror detta uppdrag.

Artikel 6

Tjänster till tredje man

1. Medlemsstaterna skall i enlighet med artikel 1 vidta de åtgärder som behövs för att garantera tredje man fritt tillträde till marknaden för marktjänster.

Medlemsstaterna får kräva att leverantörerna av marktjänster är etablerade i gemenskapen.

2. Medlemsstaterna får begränsa antalet tjänsteleverantörer som tillåts tillhandahålla följande typer av marktjänster:

— Bagagehantering.

— Ramptjänster.

— Påfyllning av bränsle och olja.

— Gods- och posthantering såväl vid ankomst och avgång som i transit när det gäller den fysiska hanteringen av gods och postgång mellan flygplatsterminalen och luftfartyget.

De får dock inte begränsa detta antal till mindre än två för varje typ av tjänst.

3. Dessutom får åtminstone en av dessa godkända leverantörer av tjänster från och med den 1 januari 2001 inte stå under direkt eller indirekt kontroll varken av

— flygplatsens ledningsenhet,

— en användare som har transporterat mer än 25 % av passagerarna eller av registrerat gods på flygplatsen under det år som föregår det år då urvalet av tjänsteleverantörer sker, eller av

— en enhet som kontrollerar eller direkt eller indirekt kontrolleras av denna ledningsenhet eller av en sådan användare.

Senast den 1 juli 2000 får en medlemsstat dock begära att skyldigheten i denna punkt skjuts upp till den 31 december 2002.

Kommissionen skall, biträdd av den kommitté som anges i artikel 10, granska denna begäran och får med beaktande av utvecklingen inom denna sektor och i synnerhet situationen vid flygplatser som är jämförbara vad beträffar trafikvolym och trafikmönster, besluta om att bevilja ovan nämnda begäran.

4. När medlemsstaterna begränsar antalet godkända tjänsteleverantörer i enlighet med punkt 2, får medlemsstaterna inte hindra en användare av en flygplats — oberoende av vilken del av denna flygplats som användaren tilldelats — att i fråga om var och en av de typer av marktjänst som kan bli begränsade få möjlighet att göra ett verkligt val mellan åtminstone två leverantörer av marktjänster, med de förutsättningar som anges i punkterna 2 och 3.

Artikel 7

Egenhantering

1. Medlemsstaterna skall, i enlighet med bestämmelserna i artikel 1, vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att egenhanteringen kan utövas fritt.

2. Emellertid kan medlemsstaterna, vad gäller tjänsterna

— bagagehantering,

— ramptjänster,

— påfyllning av bränsle och olja,

— gods- och posthantering såväl vid landning och start som i transit när det gäller den fysiska hanteringen av gods och post mellan terminalanläggningen och luftfartyget,

reservera utövandet av egenhantering för åtminstone två användare, under förutsättning att dessa väljs efter relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande kriterier.

Artikel 8

Centraliserade infrastrukturer

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 6 och 7 får medlemsstaterna för ledningsenheten eller för en annan enhet reservera den tekniska administrationen av centraliserade infrastrukturer när det gäller bagagesortering, avisning, vattenrening och bränsledistribution. De kan ålägga leverantörerna av marktjänster och de användare som tillämpar egenhantering att använda sig av dessa infrastrukturer.

2. Medlemsstaterna skall se till att administrationen av de infrastrukturer som avses i punkt 1 säkerställs på ett genomblickbart, objektivt och icke-diskriminerande sätt, särskilt så att den inte hindrar leverantörerna av tjänster och de användare som tillämpar egenhantering att använda sig av infrastrukturerna inom de gränser som fastställs i detta direktiv.

Artikel 9

Undantag

1. När specifika utrymmes- eller kapacitetsbegränsningar (särskilt sådana som beror på trängsel och nyttjandegrad av tillgängliga ytor) vilket gör det omöjligt att öppna marknaden och/eller utföra egenhantering i den omfattning som föreskrivs genom detta direktiv, får den berörda medlemsstaten besluta följande:

a) Att begränsa antalet leverantörer av tjänster för en eller flera andra typer av marktjänster än dem som avses i artikel 6.2 på hela eller delar av flygplatsen; i detta fall skall bestämmelserna i artikel 6.2 och 6.3 gälla.

b) Att reservera en eller flera typer av sådana tjänster som avses i artikel 6.2 för en enda leverantör av tjänster.

c) Att reservera utövandet av egenhanteringen för ett begränsat antal användare när det gäller typer av marktjänster än dem som avses i artikel 7.2, på villkor att dessa användare väljs ut på relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande grunder.

d) Att förbjuda utövandet av egenhantering eller begränsa den till en enda användare för de typer av marktjänster som avses i artikel 7.2.

2. I varje beslut om undantag enligt punkt 1 skall

a) anges den eller de tjänstetyper för vilka undantag beviljas samt de specifika utrymmes- och kapacitetsbegränsningar som berättigar till undantag,

b) en plan bifogas för åtgärder som syftar till att komma till rätta med dessa begränsningar.

Vidare skall ett undantag inte

i) otillbörligen inverka menligt på syftet med detta direktiv,

ii) snedvrida konkurrensen mellan leverantörer av marktjänster och/eller användare som tillämpar egenhantering,

iii) vara av större omfattning än nödvändigt.

3. Medlemsstaterna skall minst tre månader före ikraftträdandet anmäla till kommissionen varje undantag som beviljats på grundval av punkt 1 samt de skäl som berättigar till undantaget.

Kommissionen skall offentliggöra en sammanfattning i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av de beslut som anmälts och anmoda berörda parter att yttra sig.

4. Kommissionen skall ingående granska det beslut om undantag som lämnats in av medlemsstaten. En detaljerad analys av situationen och utredning av de åtgärder som medlemsstaten anser lämpliga ger kommissionen möjlighet att för ändamålet verifiera om de begränsningar som åberopas föreligger och om det är omöjligt att bereda tillträde till marknaden och/eller utöva egenhantering i den omfattning som föreskrivs genom direktiv.

5. Kommissionen kan efter utförd undersökning och samråd med den berörda medlemsstaten antingen godkänna medlemsstatens beslut eller motsätta sig det, om de åberopade begränsningarna inte anses föreligga eller inte anses vara av sådan omfattning att de berättigar till undantag. Efter samråd med den berörda medlemsstaten kan kommissionen också kräva att medlemsstaten ändrar undantagets räckvidd eller begränsar det till enbart vissa delar av en flygplats eller ett flygplatssystem där de åberopade begränsningarna verkligen kan påvisas.

Kommissionens beslut skall föreligga senast tre månader efter anmälan från medlemsstaten och offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

6. De undantag som beviljas av medlemsstaterna enligt punkt 1 får inte beviljas för längre tid än tre år, utom för undantag som beviljas enligt punkt 1 b. Senast tre månader före utgången av denna period skall medlemsstaten fatta ett nytt beslut beträffande ansökan om undantag, vilken också skall prövas i enlighet med det förfarande som föreskrivs i denna artikel.

Undantag enligt punkt 1 b får inte beviljas för längre tid än två år. En medlemsstat får dock på grundval av bestämmelserna i punkt 1 begära att denna period en enda gång förlängs med ytterligare två år. Kommissionen skall, biträdd av den kommitté som anges i artikel 10, besluta om en sådan begäran.

Artikel 10

Rådgivande kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av en rådgivande kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha kommissionens företrädare som ordförande.

2. Kommittén skall bistå kommissionen med råd beträffande tillämpningen av artikel 9.

3. Dessutom kan kommittén rådfrågas av kommissionen beträffande samtliga frågor som rör tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv.

4. Kommittén skall själv fastställa sin arbetsordning.

Artikel 11

Val av tjänsteleverantörer

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att ordna ett urvalsförfarande för de leverantörer av tjänster som har tillstånd att tillhandahålla marktjänster på en flygplats, när deras antal är begränsat så som avses i artikel 6.2 eller i artikel 9. Detta förfarande skall ta hänsyn till följande principer:

a) När medlemsstaterna avser att uppställa kontraktsvillkor eller tekniska specifikationer som måste uppfyllas av dessa tjänsteleverantörer, skall dessa villkor eller specifikationer fastställas efter förberedande samråd med användarkommittén. De urvalskriterier som föreskrivs i dessa kontraktsvillkor eller de tekniska specifikationerna skall vara relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande.

   Efter att ha underrättat kommissionen får den berörda medlemsstaten i standardvillkoren eller i de tekniska specifikationer som tjänsteleverantörerna har att rätta sig efter, skriva in skyldigheten att tillhandahålla offentlig service för de flygplatser som betjänar perifera områden eller utvecklingsregioner som ingår i medlemsstatens territorium, vilka saknar kommersiellt intresse men som är av stor betydelse för den berörda medlemsstaten.

b) En anbudsinfordran skall göras, som skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, så att samtliga berörda leverantörer av tjänster kan komma in med anbud.

c) Leverantörer av tjänster skall väljas ut

   i) av ledningsenheten efter samråd med användarkommittén, om den förra
      — inte tillhandahåller liknande marktjänster,
      — inte direkt eller indirekt kontrollerar något företag som tillhandahåller sådana tjänster, och
      — inte är delägare i sådant företag;

   ii) i övriga fall av medlemsstaternas behöriga myndigheter utan samråd med ledningsenheterna, men efter samråd med användarkommittén och ledningsenheterna.

d) Leverantörerna av tjänster skall väljs ut för en tid av högst sju år.

e) När en leverantör av tjänster upphör med sin verksamhet före utgången av den period för vilken han valts ut, skall en ersättare väljas ut enligt samma förfarande.

2. När antalet leverantörer av tjänster är begränsat enligt artikel 6.2 eller artikel 9, får ledningsenheten själv tillhandahålla marktjänster utan att iaktta det urvalsförfarande som föreskrivs i punkt 1. Utan att iaktta nämnda förfarande får ledningsenheten också ge ett företag som tillhandahåller tjänster tillstånd att tillhandahålla marktjänster på flygplatsen i fråga,

— om enheten direkt eller indirekt kontrollerar företaget, eller

— om företaget direkt eller indirekt kontrollerar enheten.

3. Ledningsenheten skall informera användarkommittén om de beslut som fattas enligt denna artikel.

Artikel 12

Flygplatser belägna på öar

I samband med valet av tjänsteleverantörer till en flygplats så som anges i artikel 11, får en medlemsstat utvidga den allmänna trafikplikten till att omfatta också andra flygplatser i medlemsstaten, under förutsättning

— att flygplatserna ligger på öar i samma geografiska region,

— att dessa flygplatser har en trafikvolym som inte understiger 100 000 passagerarrörelser per år, och

— att en sådan utvidgning godkänns av kommissionen, biträdd av den kommitté som avses i artikel 10.

Artikel 13

Samråd

Medlemsstaterna skall se till att tillämpningen av dessa bestämmelser blir föremål för ett obligatoriskt samrådsförfarande mellan ledningsenheten, användarkommittén och de företag som tillhandahåller tjänster. Samrådet skall särskilt avse priserna på de tjänster som varit föremål för undantag i enlighet med artikel 9.1 b samt organisationen av hur dessa tjänster tillhandahållits. Samråd skall äga rum minst en gång om året.

Artikel 14

Godkännande

1. Medlemsstaterna kan fordra att den verksamhet som på en flygplats utövas av en tjänsteleverantör eller en användare som bedriver egenhantering, skall vara godkänd av en i förhållande till flygplatsens ledningsenhet fristående myndighet.

Detta godkännande skall grundas på kriterier som avser ett sunt finansiellt läge och ett tillräckligt försäkringsskydd, anläggningarnas, luftfartygens, utrustningens och människornas säkerhet samt skyddet av miljön och relevant sociallagstiftning.

Kriterierna skall beakta följande principer:

a) Tillämpas på de olika leverantörerna och användarna på ett icke-diskriminerande sätt.

b) Ha samband med det uppställda målet.

c) Får inte leda till att tillträdet till marknaden eller utövandet av egenhantering i realiteten blir mindre omfattande än vad som föreskrivs i detta direktiv.

Dessa kriterier skall offentliggöras, och tjänsteleverantören eller användaren som bedriver egenhantering skall i förväg informeras om förfarandet för godkännande.

2. Godkännande får vägras eller återkallas endast om tjänsteleverantören eller användaren som bedriver egenhantering, på grund av faktorer som kan hänföras till honom, inte uppfyller de kriterier som anges i punkt 1.

Orsakerna till att godkännande vägrats eller återkallats skall delges den berörda leverantören eller användaren och ledningsenheten.

Artikel 15

Förhållningsregler

På förslag från ledningsenheten kan en medlemsstat i förekommande fall

— förbjuda en tjänsteleverantör eller en användare att utföra sin tjänst respektive bedriva egenhantering, om denne leverantör eller användare inte följer de regler medlemsstaten föreskrivit och som syftar till att garantera att flygplatsen fungerar tillfredsställande;

dessa regler skall beakta principerna att

a) de skall tillämpas på de olika leverantörerna och användarna på ett icke-diskriminerande sätt,

b) de skall ha samband med det uppställda målet,

c) de får inte leda till att tillträdet till marknaden eller utövandet av egenhantering i realiteten blir av mindre omfattning än vad som föreskrivs i detta direktiv;

— ålägga i synnerhet de leverantörer som tillhandahåller marktjänster på flygplatsen att på ett rättvist och icke-diskriminerande sätt medverka till att uppfylla den skyldighet att utföra offentlig service som föreskrivs i nationella lagar och förordningar, särskilt skyldigheten att säkerställa tjänsternas kontinuitet.

Artikel 16

Tillträde till anläggningarna

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att tjänsteleverantörerna respektive användarna som önskar tillämpa egenhantering skall garanteras tillträde till flygplatsanläggningarna, i den mån tillträde är nödvändigt för utövandet av deras verksamheter. Om flygplatsens ledningsenhet eller i förekommande fall den statliga myndigheten eller annan kontrollmyndighet uppställer villkor för tillträdet, skall dessa vara relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande.

2. De disponibla utrymmena för marktjänster på flygplatsen skall fördelas mellan de olika leverantörerna av tjänster och mellan alla användare som tillämpar egenhantering, inklusive nytillkomna, alltefter vad som behövs för att bedriva verksamheten samt lämna utrymme för effektiv och lojal konkurrens grundad på regler och kriterier som är relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande.

3. När tillträdet till flygplatsens anläggningar är förenat med att en avgift tas ut, skall avgiften bestämmas på grunder som är relevanta, objektiva, genomblickbara och icke-diskriminerande.

Artikel 17

Säkerhet

Bestämmelserna i detta direktiv påverkar inte i något avseende medlemsstaternas rättigheter och skyldigheter i fråga om allmän ordning och säkerhet på flygplatserna.

Artikel 18

Socialt skyddsnät och miljövård

Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv och med beaktande av gemenskapsrättens övriga bestämmelser kan medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de anställdas rättigheter skyddas samt att hänsyn tas till miljön.

Artikel 19

Hänsyn till nationella bestämmelser

En leverantör som i en medlemsstat bedriver marktjänstverksamheter på en flygplats är skyldig att rätta sig efter de nationella föreskrifter som är förenliga med gemenskapslagstiftningen.

Artikel 20

Ömsesidighet

1. Utan att det påverkar tillämpningen av gemenskapens internationella åtaganden, kan, vad gäller tillträde till marktjänster eller egenhantering, när det visar sig att ett tredje land

a) rättsligt eller faktiskt inte behandlar leverantörer och användare som bedriver egenhantering på ett sätt som är jämförbart med medlemsstaternas behandling av leverantörer och användare som bedriver egenhantering, eller

b) rättsligt eller faktisk inte behandlar leverantörer av tjänster och användare från en medlemsstat som bedriver egenhantering enligt landets bestämmelser, eller

c) behandlar leverantörer och användare som bedriver egen hantering vilka kommer från ett annat tredje land mer förmångligt än leverantörer och användare som bedriver egenhantering vilka kommer från en medlemsstat,

en medlemsstat helt eller delvis upphäva de skyldigheter som följer av detta direktiv för de leverantörer och användare från ifrågavarande tredje land, i enlighet med gemenskapsrätten.

2. Medlemsstaten skall underrätta kommissionen om varje upphävande eller tillbakadragande av rättigheter eller skyldigheter.

Artikel 21

Rätt att överklaga

Medlemsstaterna eller i förekommande fall ledningsenheterna, skall se till att varje part som kan bevisa sitt legitima intresse kan föra talan mot de beslut eller enskilda åtgärder som kommit till genom tillämpning av artikel 7.2 och artikel 11 – 16.

Talan skall kunna föras inför en nationell domstol eller inför en annan statlig myndighet än den berörda flygplatsens ledningsenhet och som, vid behov, skall var fristående från den statliga myndighet som kontrollerar flygplatsens ledningsenhet.

Artikel 22

Informations- och översynsrapport

Medlemsstaterna skall till kommissionen lämna den information som är nödvändig för att upprätta kommissionens rapport om tillämpningen av bestämmelserna i detta direktiv.

Rapporten, som skall åtföljas av eventuella förslag till översyn av direktivet, skall upprättas senast den 31 december 2001.

Artikel 23

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att detta direktiv skall kunna följas senast ett år efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* och skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 24

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Artikel 25

Mottagare

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Luxemburg den 15 oktober 1996.

På rådets vägnar

B. HOWLIN

Ordförande

BILAGA

FÖRTECKNING ÖVER MARKTJÄNSTER

1. Administrativa marktjänster och övervakning omfattar

1.1 tjänster i samband med representation och samverkan med de lokala myndigheterna eller med varje annan person, utlägg gjorda för användarens räkning och tillhandahållande av lokaler åt dennes företrädare,

1.2 kontroll av lastning, meddelanden och telekommunikationer,

1.3 behandling, förvaring, hantering och administration av lastenheterna,

1.4 varje annan övervakningstjänst före, under eller efter flygning, och varje annan administrativ tjänst som begärs av användaren.

2. Passagerartjänster omfattar varje form av tjänst till passagerarna vid avfärd, ankomst, transitering, i anslutning till eller utanför flygplatsen, inbegripet kontroll av biljetter, resehandlingar, incheckning av bagage och transport av bagage ända fram till sorteringssystemen.

3. Bagagehantering omfattar behandling av bagage i sorteringshallen, sortering av bagage, förberedelse av bagage inför avfärden, lastning och avlastning av bagage i de system som är avsedda att föra bagaget från flygplanet till sorteringshallen och omvänt.

4. Fraktgods och posthantering omfattar

4.1 för fraktgods, både vid export och import eller transitering, den fysiska hantering av fraktgodset, den handläggning av tillhörande dokument, de tullformaliteter och andra skyddsåtgärder som överenskommits mellan parterna eller som omständigheterna kräver,

4.2 för posten, både vid ankomst och avfärd, den fysiska hantering av posten, den hantering av tillhörande dokument och andra skyddsåtgärder som överenskommits mellan parterna eller som omständigheterna kräver.

5. Ramptjänster omfattar

5.1 lotsning av flygplanet vid ankomst och avgång (*),

5.2 tjänster i samband med parkering av flygplanet och tillhandahållande av lämpliga hjälpmedel (*),

5.3 upprättande av kommunikationer mellan marken och förarkabinen (*),

5.4 lastning och avlastning av flyplanet och tillhandahållande av nödvändiga hjälpmedel samt transport av besättning och passagerare mellan flyplanet och flygterminalen,

5.5 tjänster i samband med start av flygplanet och tillhandhållande av nödvändiga hjälpmedel,

5.6 förflyttning av flygplanet, både vid avgång och ankomst, tillhandahållande och insättning av nödvändiga hjälpmedel,

5.7 förflyttning av flygplanet, in- och avlastning av mat och dryck.

6. Rengöring och skötsel av flygplanet omfattar

6.1 yttre och inre rengöring av flygplanet, skötsel av toaletter och vattensystem,

6.2 luftkonditionering och uppvärmning av kabinen, borttagning av snö och is från flygplanet, avisning av flygplanet,

6.3 inredning av kabinen med kabinutrustningar, förvaring av dessa utrustningar.

7. Bränsle- och oljepåfyllning omfattar

7.1 organisering och verkställande av tankning och tömning av bränsle, inbegripet lagring av bränslet, kontroll av levererad kvalitet och kvantitet,

7.2 påfyllning av olja och andra vätskor.

8. Normalt underhåll omfattar

8.1 de sedvanliga operationer som utförs före flygningen,

8.2 de särskilda operationer som användaren kräver,

8.3 tillhandahållande och administration av det material som krävs för underhåll och av reservdelar,

8.4 tillhandahållande av parkeringsplats och/eller en hangar för att utföra underhållet.

(*) Om dessa tjänster inte utförs av flygtrafiktjänsten.

9. Flygoperationer och administration av besättningar omfattar

9.1 förberedelse av flygning vid avgångsflygplatsen eller vid varje annan plats,

9.2 tjänster under flygning, i förekommande fall, ändring av resvägen under flygningen,

9.3 tjänster efter flygningen,

9.4 administration av besättningen.

10. Transport på marken omfattar

10.1 organisation och utförande av transport av passagerare, besättning, bagage, gods och post mellan olika flygterminaler inom samma flygplats, dock med undantag av alla transporter mellan flygplan och andra platser,

10.2 varje specialtransport som begärs av användaren.

11. Catering omfattar

11.1 samverkan med tjänsteleverantörer och med ledningsenheten,

11.2 lagring av mat, drycker och de tillbehör som krävs för beredningen,

11.3 rengöring av tillbehör,

11.4 beredning och leverans av material och livsmedel.

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 29 maj 1996

avseende vissa offentliga åtgärder som Italien vidtagit till förmån för Breda Fucine Meridionali SpA

(Endast den italienska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(96/614/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 92 och 93 i detta,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artiklarna 61 och 62 i detta,

efter det att berörda parter beretts tillfälle att inkomma med synpunkter, i enlighet med de ovannämnda artiklarna, och

med beaktande av följande:

I

Genom en skrivelse av den 10 mars 1995 informerade kommissionen Italiens regering om sin avsikt att inleda förfarandet som föreskrivs i artikel 93.2 i Romfördraget avseende det stöd som beviljats Breda Fucine Meridionali, (nedan kallat "BFM").

Efter en formell anmälan som inlämnats av en konkurrent till BFM anmodade kommissionen, i en skrivelse av den 17 oktober 1994, de italienska myndigheterna att lämna upplysningar om det statliga stöd som det påstods att firma BFM hade fått.

Mot bakgrund av de upplysningar som lämnats kunde kommissionen konstatera följande:

— BFM är ett företag som kontrolleras av Finanziaria Ernesto Breda, som ingick i den statliga företagsgruppen EFIM. EFIM-gruppen hade försatts i likvidation i juli 1992.

— Vad gäller Finanziaria Ernesto Breda hade det företaget försatts i tvångslikvidation genom ett ministerbeslut av den 11 mars 1994, vilket fattats av Italiens finansminister. I beslutet anges att företaget hade ett underskott på 803 miljarder italienska lire, vilket innebar bestående insolvens för företaget.

— BFM är bl.a. specialiserat på järnvägsutrustning, i synnerhet korsningsstycken av stål, och arbetar inom samma marknadssektor som det anmälande företaget. Det bör påpekas att tillverkningen av korsningsstycken motsvarade mer än 40 % av BFM:s totala produktion.

— BFM befinner sig i en ekonomiskt ohållbar situation. På grundval av tillgängliga uppgifter kunde kommissionen konstatera följande:

  — Under 1992 hade BFM gjort förluster i storleken 27,6 miljarder lire, på en omsättning på 18,5 miljarder lire.

  — Under 1993 hade förlusterna ökat och nått 36 miljarder lire, medan omsättningen hade sjunkit till 13,5 miljarder lire.

  — Under 1993 uppgick BFM:s skulder till 88,7 miljarder lire av det totala ursprungliga aktiekapitalet på 17 miljarder lire, som förlorats till följd av företagets förluster.

— Under perioden 1985 – 1994 hade Finanziaria Ernesto Breda och EFIM vid ett flertal tillfällen ingripit för att stödja BFM genom kapitaltillskott till företaget, förlusttäckning och lån.

— BFM lyckades hålla sig kvar på marknaden och undvika att upplösas bland annat tack vare en ad hoc-bestämmelse i artikel 7 andra stycket i lagdekret nr 487 av den 19 december 1992, som sedan omvandlades till lag nr 33 av den 17 februari 1993 (nedan kallad "lag nr 33/1993") om avveckling av den offentliga koncernen EFIM. Denna ad hoc-bestämmelse omfattade enbart företag som kontrollerades av EFIM.

Dessa överväganden förklarar de stora svårigheter som kommissionen haft att avgöra huruvida stöden ifråga är förenliga med den gemensamma marknaden och då särskilt EFIM:s och Finanziaria Ernesto Bredas kapitaltillskott, förlusttäckning och lån till förmån för BFM, samt det faktum att de allmänna civilrättsliga italienska reglerna för likvidation och upplösning av aktiebolag inte tillämpats i fallet BFM. Kommissionen ansåg det därför nödvändigt och lämpligt att inleda förfarandet enligt Romfördragets artikel 93.2 avseende dessa stöd.

II

Inom ramen för detta förfarande har kommissionen uppmanat Italiens regering att inkomma med synpunkter och de övriga medlemsstaterna och berörda tredje parter har informerats genom ett meddelande som offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.* (1)

Företaget Manoir Industries SA (Manoir) har till kommissionen, genom en skrivelse av den 21 november 1995, inkommit med synpunkter vilket även Tysklands regering gjort genom en skrivelse av den 6 december 1995. Kommissionen har vidarebefordrat dessa synpunkter till de italienska myndigheterna i en skrivelse av den 31 januari 1996, där de italienska myndigheterna uppmanas att svara inom 15 dagar. Än idag har det inte kommit något svar från de italienska myndigheterna.

Manoir, som är ett franskt företag som konkurrerar med BFM på marknaden för korsningsstycken hävdar följande i de synpunkter som lämnats in:

— BFM har kunnat förbli aktivt på marknaden tack vare de statliga stödåtgärder som vidtagits till förmån för företaget och särskilt ett undantag från italiensk rättspraxis för konkurs och likvidation av företag, som införts i lag nr 33/1993.

— Från och med juli månad 1992 kunde BFM ställa in alla betalningar till leverantörer.

— BFM har flera gånger om uttömt sitt kapital och företagets tillgångar är negativa.

— Sedan flera år tillbaka är BFM verksamt även om tillgångarna är negativa.

— Konkurrensen på gemenskapsmarknaden för korsningsstycken har följaktligen snedvridits allvarligt, vilket fått besvärliga följder för Manoir, som är ett privat företag och således tvingats att stå emot konkurrensen från BFM med egna tillgångar, vilka av nödvändighet är begränsade.

Slutligen hävdar Manoir att de berörda stöden inte kan omfattas av det undantag som avses i artikel 92.3 i Romfördraget och därför uppmanar företaget kommissionen att omedelbart kräva att de italienska myndigheterna återkräver stöden.

Tysklands regering stödjer i sina synpunkter kommissionens beslut att inleda förfarandet och hävdar att de stödåtgärder som vidtagits av Italiens regering genom EFIM och Finanziaria Ernesto Breda aldrig skulle ha beviljats av en privat investerare i en marknadsekonomi, med tanke på omfattningen av BFM:s skulder, som hela tiden ökat och med tanke på företagets ekonomiska situation. På grund av detta utgör stödåtgärderna statligt stöd.

I skrivelsen av den 24 maj 1995 hävdar Italiens regering följande som svar på kommissionens beslut att inleda förfarandet:

— Under den period som föregick likvidationen av EFIM-gruppen (juli 1992), omfattades BFM inte av någon form av garantisystem eller garantiåtgärd.

— Under likvidationsförfarandet av EFIM betalade likvidatorn endast ut några förskott till BFM för utbetalning av löner till de anställda, och sedan 1992 har BMF, med undantag av ovannämnda förskott, varken erhållit medel från Finanziaria Ernesto Breda som kontrollerade BMF eller från någon annan. Den likvidator som utsetts av Italiens regering för likvidationen av EFIM-gruppen tillämpade hela tiden principen om en privat investerare i en marknadsekonomi och har alltid, oavsett omständigheterna, uppträtt exakt som en sådan med den skillnaden att likvidationen av EFIM reglerades av den italienska lagstiftningen för den statliga gruppen EFIM.

— Under de senaste åren har BFM:s skuldnivå inte ökat på grund av de nya lån som beviljats företaget, utan enbart på grund av räntan på den samlade skulden, eftersom all finansiering beviljats till marknadsräntenivå.

— All finansiering som moderföretagen beviljat BFM var framför allt avsedd för produktiva investeringar, som då de vidtogs mycket väl kunde ha utsikter att bli lönsamma.

— Även om dessa ingripanden skulle komma att betraktas som statligt stöd så borde de kunna omfattas av undantaget i artikel 92.3 i Romfördraget, med beaktande framför allt av: i) företagets situation och dess framtidsutsikter, ii) dels överlåtelse till tredje man, iii) dels lokalisering av företaget till södra Italien, en region som uppfyller kraven för att omfattas av Romfördragets artikel 92.3 a.

(1) EGT nr C 293, 8.11.1995, s. 8.

— Företaget skulle ha blivit lönsamt igen. Redan under 1995 skulle BFM, bortsett från den samlade skulden och ränteutgifterna, ha gått med vinst, om än minimal. För år 1996 förutspås att företaget kommer att göra avsevärda vinster.

— Till följd av detta förefaller ett negativt beslut orättmätigt då det skulle innebära en likvidation av företaget, utan hänsyn till de ansträngningar som gjorts för att omstrukturera det.

— De bestämmelser i artikel 7 andra stycket i lag nr 33/1993, som tillfälligt upphäver tillämpningen av artiklarna 2446 och 2447 i civillagen för EFIM, är endast avsedda att göra det möjligt för företagen inom EFIM att utöva sin verksamhet under den tid som är absolut nödvändig för att avsluta likvidationen av koncernen.

III

Till att börja med är det nödvändigt att fastställa vilka regler i gemenskapsrätten som är tillämpliga på ärendet i fråga och då ta hänsyn till den marknad, dvs. marknaden för korsningsstycken av manganjärn för järnvägar, som kan påverkas negativt av dessa åtgärder.

Medan järnvägsskenorna omfattas av Parisfördraget, så omfattas korsningsstycken och växlar av artiklarna 92 och 93 i Romfördraget, vilket framgår av indelningen i kapitel 73 i Kombinerade nomenklaturen, avseende "artiklar av järn eller stål" (nr 7302 30 00 — växeltungor, korsningsstycken, växelstag och andra korsnings- och växeldetaljer). Även BFM:s övriga produkter omfattas av Romfördraget.

I artikel 92 i Romfördraget fastställs att, om inte annat föreskrivs i fördraget, stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel av vilket slag det än är som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion är oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

Frågan är därför i) huruvida, de påstådda statliga åtgärderna till förmån för BFM innebär statligt stöd, och, om så är fallet, ii) huruvida de påverkar handeln mellan medlemsstaterna, samt iii) huruvida de kan vara berättigade till undantag enligt bestämmelserna i artikel 92.3 och sålunda kan anses som förenliga med den gemensamma marknaden, även om det är fråga om lagstridigt stöd på grund av att det inte anmälts till kommissionen.

IV

Det framgår av utredningen i ärendet att firma BFM, som bildades i mitten av 1960-talet och som aldrig gjort några vinster, gjort betydande förluster under de tio senaste åren. Kommissionen har tillgång till företagets bokföring för dessa år. Skulden, som överskred 85 miljarder lire i slutet av 1994, motsvarar nu fem gånger det ursprungliga aktiekapitalet på 17 miljarder lire. Bara under perioden 1990–1994 har BMF gjort följande förluster:

— 1990: 18 miljarder lire på en omsättning om 14,6 miljarder lire.

— 1991: 14 miljarder lire på en omsättning om 18,4 miljarder lire.

— 1992: 27,6 miljarder lire på en omsättning om 19,9 miljarder lire.

— 1993: 36,1 miljarder lire på en omsättning om 14,7 miljarder lire.

— 1994: 13,8 miljarder lire på en omsättning om 20,6 miljarder lire.

Under perioden 1985–1994 har företaget av den statliga företagsgruppen EFIM och av det av denna kontrollerade Finanziaria Ernesto Breda fått hjälp genom följande åtgärder:

a) Kapitaltillskott: 7 miljarder lire år 1986 och 5 miljarder lire år 1987.

b) Förlusttäckning: 7,1 miljarder lire år 1985, 11,2 miljarder lire år 1987, 3,9 miljarder lire år 1988, 11,6 miljarder lire år 1990, 17 miljarder lire år 1991.

c) Finansiering från moderföretagen, vilket gör att BMF idag har en skuld på 57 miljarder lire till Finanziaria Ernesto Breda och en skuld på 6 miljarder lire till EFIM. Därvid bör det påpekas att EFIM självt, genom sin skrivelse av den 20 februari 1996, med begäran om att kommissionen skall godkänna att dessa skulder upptas som tillgångar, erkänner att BFM har skulder på cirka 63 miljarder lire.

Med tanke på vad som framkommit ovan finns det anledning att anta att BMF redan innan ad-hoc-bestämmelserna (som behandlas under V) trädde i kraft i juli 1992 lyckades hålla sig kvar på marknaden tack vare de statliga ingripanden som gjordes till förmån för företaget, dvs. å ena sidan finansieringen och å andra sidan kapitaltillskott och förlusttäckning som gjorts av de båda moderföretagen.

För att fastställa huruvida åtgärderna ifråga utgör statligt stöd bör det påpekas att kommissionen anser att de statliga företagen kan dra fördelar av det faktum att de är statsägda (jfr meddelandet till medlemsstaterna av den 13 november 1993) (1). Detta är fallet om staten delar ut statliga medel under omständigheter som går utanför dess roll som ägare.

Om statliga medel tillhandahålls på villkor som är förmånligare än de villkor som en privat ägare skulle tillhandahålla ett privat företag i samma finansiella och konkurrensmässiga situation, eller om de tillhandahålls av staten till ett statligt företag, men däremot inte skulle tillhandahållas av en privat ägare till ett motsvarande

(1) EGT nr C 307, 13.11.1993, s. 3.

privat företag i samma finansiella situation, erhåller det statliga företaget förmåner som privata ägare inte kan ge sina företag, varvid konkurrensen på den gemensamma marknaden följaktligen blir snedvriden. I detta avseende är det av ringa betydelse om stödet till det statliga företaget lämnas av staten direkt eller om det lämnas indirekt via ett holdingbolag eller andra statliga företag.

På samma sätt har Europeiska gemenskapernas domstol konsekvent hävdat, från och med domarna av den 21 mars 1991 i mål C-303/88 ([1]), Italien mot kommissionen och mål C-305/89, Italien mot kommissionen ([2]), att det för att fastställa huruvida ett statligt ingripande utgör statligt stöd eller ej krävs en bedömning av de eventuella skillnaderna mellan statens villkor för att tilldela det offentliga företaget medel och de villkor som en privat investerare skulle godta för att tillhandahålla medel till ett jämförbart privat företag under normala marknadsekonomiska förutsättningar. Domstolen fastslår dessutom i sin dom av den 3 oktober 1991 i mål C-261/89, Italien mot kommissionen ([3]), "att det faktum att en finansiering är avsedd för produktiva investeringar utesluter inte i sig att en sådan åtgärd innebär stöd, då det med tanke på företagets situation förefaller osannolikt att en privat investerare skulle ha gjort en sådan kapitalöverföring".

De åtgärder som det rör sig om, dvs. de upprepade lånen, kapitaltillskotten och förlusttäckningarna till förmån för ett företag som BMF — som aldrig gått med vinst och som under normala ekonomiska och juridiska omständigheter redan skulle ha varit upplöst till följd av de förluster som lett till att aktiekapitalet förbrukats i sin helhet — kan inte betraktas som åtgärder som en privat investerare under normala omständigheter skulle ha vidtagit i sin normala verksamhet.

Med andra ord utgör de statliga ingripandena statligt stöd, eftersom en privat investerare under liknande omständigheter och enligt normal praxis, oavsett om denne är av EFIM:s eller Finanziaria Ernesto Bredas storlek, skulle ha låtit bli att överföra kapital till eller finansiera en sådan verksamhet, med mindre än att det utarbetats en omstruktureringsplan för företaget som skulle kunna återupprätta dess lönsamhet. Av utredningen i ärendet framgår dock inte att det någonsin planerats någon verklig omstrukturering av BFM, ej heller att en sådan skulle ha varit avsikten med de statliga åtgärder som anmälts här.

I verkligheten är det snarare mycket troligt att ägaren, om BFM hade varit ett privat företag, för länge sedan hade låtit företaget försättas i konkurs. Faktum är att en privat företagare i avsaknad av en adekvat omstruktureringsplan svårligen låter ett företag vara kvar på marknaden när dess förluster överstiger omsättningen och inte ger företagaren några ekonomiska fördelar alls. Om den privata investeraren, vars beteende skall jämföras med det statliga ingripandet, inte beter sig som en investerare brukar, dvs. investerar med tanke på att göra en vinst på lång eller kort sikt, så måste det vara så att investeraren ingriper för att säkerställa fortlevnaden för ett företag med lättare svårigheter och som efter omstrukturering borde kunna bli lönsamt igen. Så är icke fallet vad gäller BFM, vars skulder är så stora att all lönsamhet, även på lång sikt, är utesluten. Ingen privat investerare som är verksam under normala marknadsekonomiska villkor skulle kunna tillåta sig att fortsätta att finansiera ett företag med ett så stort underskott under en så lång tid, inte ens ur ett långsiktigt perspektiv eller med avsikten att verksamheten skulle kunna överföras.

Mot bakgrund av vad som framkommit ovan anser kommissionen att de statliga åtgärder som behandlats utgör statligt stöd i enlighet med Romfördragets artikel 92.

V

Artikel 7 andra stycket i lag nr 33/1993 innehåller bestämmelser om att de tvingande bestämmelserna i artiklarna 2446 och 2447 i den italienska civillagen inte skall tillämpas på företag som ingår i företagsgruppen EFIM, däribland BFM. Enligt denna artikel skall ett företag upplösas, bland annat om dess aktiekapital till följd av förluster kommit att understiga det lagstadgade minimibeloppet (200 miljoner lire). BFM har lyckats hålla sig kvar på marknaden och undvika att upplösas, vilket är det öde som skulle ha drabbat vilket annat privat företag som helst, tack vare dessa ad hoc-bestämmelser om undantag från de allmänna reglerna i artikel 7 i lag nr 33/1993. Om bestämmelserna i civillagen hade tillämpats på BFM hade detta kunnat leda till konkurs för BFM och till att företaget försvunnit från marknaden.

Dessa ad hoc-bestämmelser, som inte är någon allmän åtgärd utan en specifik åtgärd som vidtas till förmån för ett specifikt företag, utgör statligt stöd då framför allt BFM härigenom kunnat låta bli att betala sina skulder till staten och till statliga företag, inklusive de skulder BFM ådragit sig gentemot offentliga finansieringsinstitut. På samma sätt skulle det vara möjligt för BMF att förbli verksamt på marknaden, genom denna nationella bestämmelse, utan att betala tillbaka det statliga stöd som förklarats oförenligt och utan att upplösas. Således skulle detta beslut inte få någon praktisk verkan.

([1]) Rec. 1991, s. I-1433.
([2]) Rec. 1991, s. I-1603.
([3]) Rec. 1991, s. I-4437, punkt 9 i motiveringen.

Dessa särskilda bestämmelser som härrör från juli 1992 skulle ha slutat gälla i slutet av 1994. Detta till trots har Italien genom ett ministerdekret av den 24 januari 1996 förlängt giltighetstiden med år 1996 för den särskilda ordningen för likvidationen av EFIM, till förmån för ett antal företag inom företagsgruppen som ännu inte avyttrats eller försatts i konkurs, vilket gäller BFM. Således har Italiens regering sedan i juli 1992 skyddat och fortsätter att skydda BFM från en eventuell konkurs eller likvidation genom att helt ändra det ursprungliga värderingsunderlaget för likvidationen av EFIM eller för ett system som skulle tillämpas endast under den tid som var absolut nödvändig för att överföra verksamheten till tredje part eller för att likvidera företagen inom företagsgruppen.

Det är uppenbart att varje förlängning som görs av detta system till förmån för BFM som förorsakar en allvarlig snedvridning av konkurrensen på den gemensamma marknaden bara kan vara berättigat om det finns objektivt giltiga skäl. De italienska myndigheterna har dock aldrig angett någon form av skäl till att det skulle vara nödvändigt att förlänga specialbestämmelsernas giltighet, utöver att man angett att det behövdes tid för att finna en köpare. Det är uppenbart att ett sådant skäl inte kan godtas för det skulle innebära att de italienska myndigheterna skulle kunna förlänga bestämmelsernas giltighet på obestämd tid efter eget gottfinnande, fram tills att man lyckas finna en köpare.

Det faktum att det har varit omöjligt att finna en köpare under hela denna visar dessutom på vilken katastrofal ekonomisk situation som BFM befinner sig i. Situationen är så allvarlig att det är omöjligt att sälja företaget inom en rimlig tidsperiod.

Härav följer att till och med förlängningen av giltigheten för bestämmelserna i lagen ifråga — dvs. artikel 7 andra stycket i lag nr 33/1993, som förlängts genom ministerdekret av den 24 januari 1996 — måste betraktas som statligt stöd, eftersom BFM härigenom på konstlad väg kunnat förbli aktivt på marknaden och gynnats gentemot konkurrerande företag, vilket orsakat snedvridning av konkurrensen på marknaden ifråga.

Kommissionen konstaterar dessutom att bestämmelserna om undantag i lag nr 33/1993, som förlängts genom ministerbeslutet av den 24 januari 1996, har gjort det möjligt för BFM

— att erhålla ett bidrag på 2 710 miljoner lire, som beviljats av likvidatorn för EFIM, för utbetalning av löner till övertalig personal,

— att frysa leverantörsfordringarna, som motsvarar 9 941 miljoner lire,

— att ställa in betalningarna på de lån som beviljats av finansieringsinstituten ISVEIMER och IMI till ett belopp av 6 609 miljoner lire, och

— att ställa in betalningarna av räntor till fordringsägande banker från och med den 17 juli 1992 till ett belopp av 4 478 miljoner lire.

Det är uppenbart att alla dessa särskilda åtgärder som Italien vidtagit med avvikelse från den allmänt gällande lagstiftningen har haft som enda syfte att på konstlad väg hålla kvar BFM på marknaden från och med juli 1992 och göra det möjligt för företaget att fortsätta att driva verksamheten utan att behöva uppfylla sina finansiella åligganden gentemot de offentliga företagen.

VI

I artikel 92.1 i Romfördraget fastslås att statligt stöd som ges av medlemsstaterna är oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.

Med avseende på definitionen av den geografiska marknaden för korsningsstycken för järnvägar måste det konstateras att det rör sig om en marknad med gemenskapsdimension. Faktum är att alla gemenskapens viktigaste producenter av korsningsstycken för järnvägar har avsevärd verksamhet inom hela gemenskapen och deltar i konkurrens med varandra i de anbudsförfaranden som anordnas av de enheter i de olika medlemsstaterna som utlyser sådana, i detta fall järnvägsföretagen, och därigenom exporterar en stor del av sin produktion till övriga medlemsstater.

Mot bakgrund av den information som kommissionen förfogar över framgår dessutom att konkurrensen skärps ytterligare på grund av den stora överkapaciteten på marknaden (1).

De italienska myndigheterna har understrukit att BFM:s export är av marginell karaktär. I detta avseende bör man erinra om att domstolen slår fast i den tidigare citerade domen i mål C-305/89 att "när ett företag är verksamt inom en sektor som kännetecknas av produktionsöverkapacitet och där det förekommer verklig konkurrens mellan producenter i olika medlemsstater, är varje form av statligt stöd som företaget tar emot ägnat att påverka handeln mellan medlemsstaterna och snedvrida konkurrensen, då företaget genom att kunna stanna kvar på marknaden förhindrar att konkurrenterna ökar sin marknadsandel samt minskar dessas möjligheter att öka sin export" (2).

VII

Då det konstaterats att de statliga åtgärder som BFM åtnjutit utgör statligt stöd och därför påverkar handelsutbytet inom gemenskapen måste det fastställas huruvida detta stöd, som är olagligt eftersom det aldrig anmälts till kommissionen, kan bedömas vara förenligt med den gemensamma marknaden.

(1) Marknaden för helgjutna korsningsstycken i det europeiska järnvägsnätet kännetecknas fortfarande av överkapacitet. Under 1996 beräknas den sammanlagda kapaciteten inom gemenskapen (Manoir, BFM, Jadot, Jez Amurrio) uppgå till 8 400 korsningsstycken, medan behovet av korsningsstycken torde uppgå till högst 5 615 enheter.

(2) Punkt 26 i motiveringen.

I artikel 92.2 och 92.3 behandlas ett antal stöd som är, eller kan vara, förenliga med den gemensamma marknaden. Enligt artikel 92.2 är stöd av social karaktär som ges till enskilda konsumenter och stöd för att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer eller andra exceptionella händelser förenliga med den gemensamma marknaden.

Med avseende på detta skall det påpekas att artikel 92.2 inte kan tillämpas på det berörda stödet då det inte är fråga om stöd av social karaktär som ges till enskilda konsumenter. Av utredningen i ärendet framgår dessutom att det ej heller är fråga om stöd för att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer.

De bestämmelser i artikel 92.3 som skulle kunna vara relevanta i ärendet ifråga är bestämmelserna (i punkt a) om stöd för att främja den ekonomiska utvecklingen i regioner där levnadsstandarden är onormalt låg eller där det råder allvarlig brist på sysselsättning och (i punkt c) om stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

Vad gäller bestämmelserna i artikel 92.3 a måste det konstateras att de berörda stödåtgärderna inte beviljats inom ramen för ett regionalt stödprogram. Av utredningen framgår inte ens att stödet skulle ha beviljats för att skapa arbetstillfällen i en stödberättigad region. Tvärtom framgår av undersökningen i ärendet att det rör sig om isolerade åtgärder, vars enda syfte var att till vilket pris som helst säkra BFM:s fortlevnad på marknaden.

Vad gäller bestämmelserna i artikel 92.3 c hävdar de italienska myndigheterna att åtgärderna ifråga skulle ha möjliggjort en omstrukturering av BFM och att företaget därefter skulle ha blivit lönsamt igen. I detta avseende vill kommissionen påpeka att de italienska myndigheterna inte lämnat några uppgifter till stöd för påståendet att stödet skulle ha beviljats inom ramen för en omstruktureringsplan för företaget. Även om man antar att omstrukturering var en möjlighet som tagits i beaktande av beslutsfattarna inom staten så har det av fakta framkommit att varje form av omstruktureringsplan för BFM skulle ha varit felaktig eller omotiverad. Faktum är att det framgår av utredningen att det aldrig varit frågan om att omstrukturera BFM och att en eventuell omstrukturering aldrig varit syftet med de anmälda statliga åtgärderna, som bara varit rena punktåtgärder för att säkra företagets fortlevnad tvärtemot all ekonomisk logik och utan något samband med en omstrukturering.

Det bör dessutom uppmärksammas att BMF även under 1995, i motsats till de italienska myndigheternas påstående om att företaget skulle vara lönsamt i nuläget, registrerat förluster som uppgår till 15 miljarder lire på en omsättning på 28,1 miljarder lire. (Förlusterna uppgick till 27,6 miljarder lire år 1992, 36,1 miljarder lire år 1993 och 13,8 miljarder lire år 1994.) Motsvarande gäller för årsresultatet, före räntenetto som uppgick till: – 1 994 miljoner lire för år 1995, – 4 217 miljoner lire för år 1992, – 5 103 miljoner lire för år 1993, + 87 miljoner lire för år 1994. Mot bakgrund av detta har kommissionen skäl att hävda att det inte finns någon grund för de italienska påståendena om att BFM åter blivit lönsamt.

Slutligen är det svårt att förstå hur det påstådda driftsöverskottet kan användas, vilket de italienska myndigheterna gör, som stöd för påståendet om stödets förenlighet, utan att beakta de ränteutgifter som företaget normalt skulle ha betalat.

Det förefaller ej heller förenligt med gemenskapsrätten att ett företag som skulle ha försvunnit utan subventioner och bestämmelser som avviker från gemenskapsrätten kan får en gynnsam behandling under förevändning att lönsamheten sett till driftsresultaten har återställts, då företaget hållit sig kvar på marknaden enbart tack vare lagstridigt stöd. Dessutom bör det understrykas att de medlemsstater som i det längsta dröjer med att upphäva stödåtgärder ges en otillbörlig fördel genom ett sådant resonemang.

Kommissionen anser följaktligen att det i detta ärende inte kan beviljas något undantag på grundval av artikel 92.3 och 92.3 i fördraget.

Slutligen bör det faktum att ett beslut från kommissionen om förbud mot olagligt stöd och om återkrav av detsamma skulle kunna innebära en likvidation av BFM, vilket de italienska myndigheterna hävdar, betraktas utifrån de särskilda förutsättningarna i det aktuella ärendet. BFM-ärendet faller inom ramen för den likvidationsplan för EFIM-gruppen som lämnats in till kommissionen. Denna plan innehåller bestämmelser om likvidation av de företag som efter en övergångsperiod inte funnit någon köpare. Italien har, utan kommissionens tillstånd, förlängt dessa särskilda likvidationsbestämmelser två gånger, andra gången genom ministerdekretet av den 24 januari 1996.

Då det inte har varit möjligt att finna någon köpare borde likvidationen av BFM redan ha ägt rum i slutet av 1994, vilket var den ursprungliga tidsfristen i lagen om likvidation av EFIM-gruppen. Därför skulle en likvidation av BFM bara vara en logisk följd, som förutsetts av den italienska lagstiftaren av likvidationsplanen för EFIM-gruppen, snarare än ett uttryck för en överdrivet sträng tillämpning av gemenskapsreglerna.

VIII

Mot bakgrund av ovanstående måste det fastslås att de statliga åtgärder som vidtagits till förmån för BFM utgör lagstridigt statligt stöd då dessa aldrig anmälts till kommissionen och är oförenliga med den gemensamma marknaden eftersom de inte kan omfattas av något av undantagen i artikel 92.2 och 92.3 i fördraget. De åtgärder som avses är följande:

a) Kapitaltillskott på totalt 12 miljarder lire, varav 7 miljarder lire år 1986 och 5 miljarder lire år 1987.

b) Förlusttäckning med 50,8 miljarder lire, varav 7,1 miljarder lire år 1985, 11,2 miljarder lire år 1987, 3,9 miljarder lire år 1988, 11,6 miljarder lire år 1990, 17 miljarder lire år 1991.

c) Finansiering som Finanziaria Ernesto Breda och EFIM beviljat BFM och som omvandlats till en skuld på 63 miljarder lire som BFM har till de båda moderföretagen.

d) Bestämmelserna i artikel 7 andra stycket i lag nr 33/1993, som förlängts genom ministerdekret av den 24 januari 1996, då BFM härigenom kunnat låta bli att betala tillbaka sina skulder till staten och till statliga företag, inklusive de skulder som BFM har gentemot offentliga finansieringsinstitut, och icke desto mindre kunnat förbli verksamt utan att betala tillbaka det stöd som måste förklaras oförenligt samt undvika upplösning.

e) Bestämmelserna i lag nr 33/1993 i den utsträckning dessa bidragit till att BFM kunnat ställa in återbetalningen av de lån som beviljats av de offentliga finansieringsinstituten ISVEIMER och IMI på totalt 6 609 miljoner lire.

Enligt domstolens rättspraxis och särskilt domen av den 2 februari 1989 i mål 94/87, kommissionen mot Tyskland, måste de nationella förfarandena och bestämmelserna tillämpas på ett sådan sätt att den återbetalning som krävs i gemenskapsrätten inte i praktiken omöjliggörs (1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De statliga stödåtgärder som vidtagits till förmån för BFM är lagstridiga eftersom de, i strid med artikel 93.3 i Romfördraget, inte anmälts till kommissionen innan de genomfördes. De stödåtgärder som avses är följande:

a) Kapitaltillskott på totalt 12 miljarder lire, varav 7 miljarder lire år 1986 och 5 miljarder lire år 1987

b) Förlusttäckning med 50,8 miljarder lire, varav 7,1 miljarder lire år 1985, 11,2 miljarder lire år 1987, 3,9 miljarder lire år 1988, 11,6 miljarder lire år 1990, 17 miljarder lire år 1991.

c) Finansiering som Finanziaria Ernesto Breda och EFIM beviljat BFM och som omvandlats till en skuld på 63 miljarder lire som BFM har till de båda moderföretagen.

d) Bestämmelserna i artikel 7 andra stycket i lag nr 33/1993, som förlängts genom ministerdekret av den 24 januari 1996, då BFM härigenom kunnat låta bli att betala tillbaka sina skulder till staten och till statliga företag, inklusive de skulder som BFM har gentemot offentliga finansieringsinstitut, och icke desto mindre kunnat förbli verksamt utan att betala tillbaka det stöd som måste förklaras oförenligt samt undvika upplösning.

e) Bestämmelserna i lag nr 33/1993 i den utsträckning dessa bidragit till att BFM kunnat ställa in återbetalningen av de lån som beviljats av de offentliga finansieringsinstituten ISVEIMER och IMI på totalt 6 609 miljoner lire.

Dessa stödåtgärder är dessutom oförenliga med den gemensamma marknaden i enlighet med artikel 92 i Romfördraget.

Artikel 2

Italien skall återkräva de stöd som betalats ut till företaget BFM i enlighet med bestämmelserna i den italienska lagstiftningen avseende återkrav av statliga lån.

För att minska effekterna av dessa stöd höjs det totala beloppet med ränta som löper från den dag de beviljades fram till den dag då de återbetalas. Den räntesats som skall användas är samma som den räntesats som används av kommissionen vid beräkning av nettobidragsekvivalenten i samband med regionalt stöd under den tidsperiod det gäller.

Artikel 3

Italien skall omedelbart se till att bestämmelserna om undantag vad gäller skulder till staten och gentemot statliga företag omedelbart upphävs och ej längre tillämpas, dock bara vad gäller BFM. Dessutom skall Italien utan dröjsmål, dock bara vad gäller BFM, tillfälligt upphäva och ej längre tillämpa bestämmelserna om inställning av återbetalning av lån som beviljats av offentliga finansieringsinstitut.

Artikel 4

Italien skall inom två månader från anmälan av detta beslut underrätta kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till Italien.

Utfärdat i Bryssel den 29 maj 1996.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen

(1) Rec. 1989, s. 175.

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 29 maj 1996

beträffande förlängningen av den avgift som tas ut på vissa oljeprodukter till förmån för det franska oljeinstitutet (IFP) under perioden 1993 – 1997

(Endast den franska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(96/615/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 61.1 första stycket i detta,

med beaktande av att de berörda parterna har anmodats att inlämna sina synpunkter i enlighet med dessa artiklar, och

med beaktande av följande:

I

Genom skrivelse nr SG (94) D/16532 av den 23 november 1994 underrättade kommissionen den franska regeringen om sitt beslut att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i Romfördraget beträffande det stödsystem som finansieras genom en skatteliknande avgift som tas ut på vissa oljeprodukter till förmån för det franska oljeinstitutet (l'Institut français du pétrole, IFP).

IFP är ett tekniskt och vetenskapligt institut utan vinstsyfte som inrättades 1944 och som kontrolleras av den franska staten. Institutet sysslar huvudsakligen med att genomföra forsknings- och utvecklingsprojekt inom områdena för prospektering, raffinering och petrokemi. Därtill genomför institutet studier och svarar för att sprida teknisk information och utbilda tekniker inom ovannämnda områden. IFP har också aktieinnehav i företag inom dessa sektorer av kolvätesindustrin.

IFP finansieras till stor del (68 % av driftbudgeten 1991, 63,7 % 1993 och 65,2 % 1994) genom intäkter från en skatteliknande avgift som har inrättats till förmån för institutet och som tas ut på vissa oljeprodukter. Inrättandet av denna skatteliknande avgift till förmån för IFP går tillbaka till 1944, men den franska regeringen har enbart 1992 anmält förlängning av avgiften för perioden 1993 – 1997.

Intäkterna från denna avgift torde uppgå till ungefär 1 miljard franska franc (dvs. 155 miljoner ecu) per år under perioden 1993 – 1997 (1,15 miljarder franska franc 1994).

Förslaget till förnyad finansiering för denna period anmäldes till kommissionen i augusti 1992, men efter tillkännagivande att IFP skulle erhålla förskott på intäkterna av avgiften, fördes stödet i januari 1993 upp i registret över icke anmält stöd.

Kommissionen har beslutat att inleda ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget beträffande detta system på grund av följande allvarliga tvivel:

— Uttag av en avgift på de importerade produkterna skulle kunna strida mot den allmänna principen om fullständig skattebefrielse för import från andra medlemsstater (en princip som regelbundet bekräftas av kommissionen när det gäller skatteliknande avgifter).

— De företag som förvärvar resultaten av IFP:s studier skulle kunna erhålla ett indirekt stöd, eftersom priserna inte tycks beräknade på de verkliga kostnaderna trots att de faktureras till marknadspris.

— Det kan inte uteslutas att IFP:s program innebär att direkt stöd ges till vissa av de företag som kontrolleras av institutet eller indirekt stöd enligt föregående strecksats.

— Intäkten av avgiften skulle kunna utgöra ett direkt stöd som gynnar institutets verksamheter jämfört med de verksamheter som bedrivs av liknande centra i resten av gemenskapen.

— Det faktum att IFP inte tar ut tillräcklig ersättning för de ekonomiska andelar som det innehar skulle likaledes kunna utgöra ett stöd.

Med hänsyn till att de tillverkare av oljeprodukter som är underkastade avgiften och som exporterar sin produktion skulle kunna erhålla återbetalning av avgiften, ansåg kommissionen att denna befrielse utgjorde ett exportstöd. Eftersom den franska regeringen har överlämnat ett förslag till dekret till kommissionen, enligt vilket export av de berörda produkterna skulle avgiftsbeläggas i enlighet med de allmänna principerna på området, berörde dock kommissionen inte denna fråga när den inledde förfarandet.

Samtidigt föreslog den franska regeringen en ändring av avgiftsvillkoren för import så att de aktörer som är skyldiga att erlägga avgiften inte skulle behöva erlägga denna för en del av deras leveranser i Frankrike som motsvarar den inhemska genomsnittliga konsumtionen av den berörda produkten som omfattas av import inom gemenskapen. Kommissionen ansåg i sitt beslut att inleda ett

förfarande att detta system "inte helt uppväger den avgift som tas ut på de produkter som importeras från andra medlemsstater. I själva verket skulle viss försäljning för konsumtion i Frankrike som bedrivs av aktörer vilka täcker sina behov genom att importera kvantiteter som överstiger det franska inhemska genomsnittet, belastas med en restavgift som skulle utgöra ett brott mot den allmänna principen om total skattebefrielse för import från övriga medlemsstater".

Den franska regeringen har varken tillämpat korrektionsmekanismen för importavgifter eller avgiftsbelagt exporten till följd av det förfarande som inletts.

Den franska regeringens synpunkter inkom till kommissionen den 5 januari 1995. Dessa synpunkter innehöll till viss del svar på de tvivel som kommissionen hyst om förenligheten av detta system. Ytterligare upplysningar inkom den 10 november 1995, den 6 december 1995 och den 15 januari 1996. I syfte att klargöra ett antal punkter ägde ett möte rum i Bryssel den 14 november 1995 mellan företrädare för den franska regeringen och kommissionen.

Kommissionens tillkännagivande till övriga medlemsstater och tredje part med anmodan att inkomma med sina synpunkter i ämnet, offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 27 juni 1995 [1].

Kommissionen har inom ramen för förfarandet inte erhållit några synpunkter varken från någon annan medlemsstat eller från tredje part.

II

I sitt svar på att ett förfarande inletts lämnade Frankrike följande synpunkter:

— Ett preliminärt påpekande att förfarandet inletts inom ramen för en ständig granskning av befintliga system (enligt artikel 93.1 i fördraget) eftersom systemet, utan större ändringar, tillämpats sedan 1944. Därför skulle kommissionen inte kunna klandra den franska regeringen för att ha underlåtit att anmäla systemet. Dessutom skulle inte valet av denna form för att 1992 "informera" kommissionen om förlängningen av systemet för överhanden över det befintliga systemets art.

— IFP:s verksamhet medför inte någon snedvridning av konkurrensen, eftersom resultatet av dess arbete är tillgängligt för alla utan diskriminering. Denna öppenhet bekräftas av följande faktorer:

1. Personer som inte är av fransk nationalitet deltar i IFP:s styrande organ (fyra av tretton i den vetenskapliga kommittén och tre av arton i styrelsen). Detta innebär att de internationella aktörerna alltid på detta sätt har hållits informerade om IFP:s arbete och att de har deltagit aktivt i de strategiska riktlinjerna.

2. IFP har deltagit i de åtgärder som kommissionen har vidtagit inom ramen för den europeiska politiken för energi samt forskning och utveckling, liksom i olika program som kommissionen har startat.

3. IFP har bidragit till att skapa olika europeiska nätverk: Europeiska institutet för geo-energi (European Institute on Geo-energies) och Europeiska nätverket för forskning och geo-energi (European Network for Research and Geo-energies). För närvarande är ett liknande nätverk för motorer under uppbyggnad.

4. Inom ramen för institutets utbildningsverksamhet är mer än en tredjedel av de elever som följer kurserna vid den statliga petroleum- och motorhögskolan (École nationale supérieure des pétroles et moteurs) av icke-fransk nationalitet (37 % 1993/94).

5. Tillgång till forskningsresultat är öppen för alla intresserade företag oavsett nationalitet och oavsett var de är belägna (inom och utom gemenskapen). Deltagande i de forskningsprojekt som sker i samarbete är i själva verket öppet för alla företag (gemenskapsföretag eller andra) som är intresserade, givetvis med förbehåll för att de medverkar vid genomförandet av projekten. I utbyte mot deltagande lämnas delägarskap i de framtida resultaten.

6. Företagen erbjuds en annan möjlighet att få tillgång till forskningsresultaten, nämligen att förvärva licenser för utnyttjande av de metoder som utarbetats av institutet eller i samarbetsprojekt. Det är möjligt för varje företag inom och utom gemenskapen att förvärva dessa licenser, vilket sker till marknadspris. Av samtliga licenser som hade överlåtits fram till den 1 januari 1995 (1042) hade endast 74 licenser överlåtits i Frankrike (7,1 %).

— I Europa finns inga statliga eller fristående forskningsinstitut jämförbara med IFP. De betydande centra som har en storlek som är jämförbar med IFP är inte specialiserade inom sektorn för kolväten, motorer och miljö. Tvärtom är centra som är specialiserade inom denna sektor små till storleken och för en nischpolitik. Dessutom erhåller nästan samtliga forskningscentra betydande statlig finansiering i en lika stor eller större omfattning än IFP. De forskningscentra som tillhör de stora industrigrupperna för olja, kemi, gas och biltillverkning ger inte fri tillgång sina arbetsresultatet. Man kan inte vidhålla att en delvis finansiering av IFP med statliga medel gynnar institutets verksamhet jämfört med andra centra som är etablerade inom gemenskapen, när graden av offentlig finansiering oftast är lika stor eller högre i fråga om dessa centra.

[1] EGT nr C 161, 27.6.1995, s. 5.

— IFP beviljar inget indirekt stöd eftersom överlåtelsen av licenser görs till marknadspris oavsett vem partnern är. Det rör sig om ett pris som fastställs genom konkurrenskrafterna och inte om ett lägre eller artificiellt pris. Man kan inte vidhålla att detta pris skulla kunna vara varaktigt lägre än kostnaderna.

— Det är felaktigt att påstå att IFP inte erhåller någon ersättning för den finansiella andel som institutet håller i holdingbolaget ISIS där IFP:s aktieinnehav är samlat. Mellan 1986 och 1994 erhöll IFP 98,4 miljoner franska franc såsom normal ersättning till aktieägare. Dessutom, om de företag som kontrolleras drar nytta av IFP:s tjänster åtnjuter de inga fördelar varken när det gäller villkor för tillgång till forskningsprogrammen eller villkor för tillgång till resultaten. För utnyttjande av IFP:s teknologier har de antingen tillgång till koncessioner utan ensamrätt på marknadsvillkor eller delägarskap i resultat i proportion till den finansiering som de bidragit med.

— Den avgift som finansierar IFP är en avgift i tillägg till accisen och precis som i fråga om accisen är det den slutliga konsumenten som betalar avgiften. Den består av en konsumtionsavgift och är helt neutral i fråga om produktens ursprung. Å andra sidan finns det ingen länk mellan skattebetalarna och de som utnyttjar IFP:s arbete, vilket är den länk som utgör villkor för tillämpning av de principer som härrör från EG-domstolens rättspraxis om skatteliknande avgifter.

Dessa argument har framförts i den skriftsväxling som följde efter det möte som hölls med kommissionen, och framfördes också vid själva mötet.

III

Som ett inledande påpekande ifrågasätter kommissionen den tolkning som den franska regeringen gör av det befintliga systemets art och påminner om att den franska regeringen den 17 augusti 1992 anmälde förlängning av den skatteliknande avgiften till förmån för IFP i enlighet med artikel 93.3 i fördraget.

När det gäller skatteliknande avgifter som finansierar stödsystem måste kommissionen, i ljuset av artiklarna 92 och 93, granska både förenligheten i fråga om reglerna för uttag av avgiften och förenligheten när det gäller själva det stöd som finansieras genom intäkterna från avgiften.

Bedömningen av förenligheten när det gäller reglerna för uttag av avgiften baserar sig på två allmänna principer som regelbundet hävdas av kommissionen och bekräftas av domstolen [2] i domen av den 25 juni 1970 i målet 47/69, Frankrikes regering mot Europeiska gemenskapernas kommission (skatteliknande avgift till förmån för Frankrikes textilinstitut), nämligen principen om befrielse från skatt på importerade produkter och principen om beskattning av produkter som exporteras till andra medlemsstater och, genom utvidgning, till EES-länderna.

Den första principen fastställdes för att undvika att positiva åtgärder (i detta fall programmen för forskning och utveckling) som främst gynnar företag i den medlemsstat som fastställer avgiften, finansieras i större omfattning än vad som står i proportion till vinsterna, av företag i andra medlemsstater.

Den andra principen tillämpas för att se till att det inte är fördelaktigare att exportera än att producera för den inhemska marknaden, vilket skulle kunna bidra till ett större exportflöde och därmed en förändring av handeln inom gemenskapen. Å andra sidan måste man undvika att de inhemska exporterande företagen drar fördel av positiva åtgärder som finansieras genom intäkter av en avgift, utan att ha bidragit till finansieringen av åtgärderna.

Analysen av dessa två aspekter hänger för övrigt direkt samman med den tredje principen som kommissionen har upprättat i fråga om skatteliknande avgifter, nämligen förbudet att använda intäkterna från en avgift för att ge direkt stöd till enskilda företag.

Kommissionen har regelbundet, alltsedan dom avgavs i mål 47/69 [3], hävdat att "det faktum att [ett sådant institut] ställs till förfogande för alla företag, utan diskriminering när det gäller möjligheter och arbeten, inte nödvändigtvis för med sig en reell delaktighet i dessa fördelar som är lika lönsam för alla, för även om likabehandling säkerställs i bestämmelserna kommer man på det praktiska planet att finna en mer fördelaktig lösning för de franska företagen" eller mer allmänt, för de inhemska företagen.

Härav följer att en skatteliknande avgift som införs av en medlemsstat och som är avsedd att finansiera ett forskningscenter i allmänhet "av naturen" ger större fördelar till företag i denna medlemsstat.

Om resultaten av IFP:s arbete, såsom den franska regeringen intygar, är tillgängliga för alla utan diskriminering, ser sig kommissionen nödd att bedöma om detta motsvarar verkligheten inte bara när det gäller bestämmelserna, men också i praktiken. För att visa att detta verkligen är fallet har den franska regeringen hävdat att IFP:s forskningsverksamhet ingår i ett öppet europeiskt och internationellt sammanhang.

Kommissionen har bedömt att dessa argument, som beskrivs i del II, inte är tillräckliga för att visa att de franska företagen inte är de som främst drar nytta av resultaten av den forskning som utförs i alla dess former genom IFP. Det vill säga att de inte är tillräckliga för att motbevisa presumtionen att de fördelar som härrör från detta instituts verksamhet i första hand kommer de franska företagen till del.

[2] Rec. 1970, s. 487.

[3] Se fotnot 2.

Kommissionen har sålunda anmodat den franska regeringen att överlämna detaljerade uppgifter om arten av institutets forsknings- och utvecklingsverksamhet, liksom om de industripartner med vilka institutet genomför denna verksamhet (4).

Den franska regeringen har sålunda inkommit med ytterligare uppgifter: en uppdelning av IFP:s budget i olika verksamheter, fördelning av utgifterna på grundforskning, samt vetenskaplig och tillämpad forskning och utveckling, fördelning av utgifterna på egen forskning och sådan som genomförs i samarbete, samt fördelning per land och företag i fråga om de forskningsrapporter som upprättats i samarbete.

Av helheten av dessa uppgifter framgår att IFP:s driftbudget under de tillgängliga, senaste fyra budgetåren kan ställas på följande sätt:

(i procent)

	1992	1993	1994	1995
Drift	91	92	85	87
Varav:				
Utbildning	10	10	9	9
Information — dokumentation	3	4	4	4
Forskning — utveckling	78	79	72	75
Investeringar netto	2	1	3	-1
Återbetalning av lån	5	5	5	5
Mervärdesskatt som ej återbetalas	—	—	7	7
Diverse	2	2	0	2
Totala utgifter	100	100	100	100

För att ge en uppfattning om storheter kan nämnas att utgifterna för forskning — utveckling 1994 och 1995 uppgick till något under 1,3 miljarder franska franc och totalt till ungefär 1,8 miljarder franska franc.

När det gäller förvaltningsbehoven skiljer IFP mellan utgifter som rör undersökande forskning och de som rör tillämpad forskning. Den undersökande forskningen syftar till att öka förståelsen av de vetenskapliga företeelser och tekniska proceser som det mer tillämpade arbetet baserar sig på och att öppna nya vägar till tekniska framsteg. Den tillämpade forskningen består i undersökande och experimentellt arbete som syftar till en förbättring eller utveckling av nya metoder, nya produkter, utrustning eller tekniska processer. Den tillämpade forskningen utmynnar inte automatiskt i skapandet av en ny prototyp.

Utgifterna för den forskning som bedrivits av IFP uppgick för de senaste budgetåren till 20 % för den undersökande forskningen och 80 % för den tillämpade forskningen (5).

Inom forskningsbudgeten ser fördelningen mellan den egna forskningen och den som bedrivs i samarbete ut på följande sätt:

(i procent)

	1992	1993	1994	1995
Egen forskning	38,74	40,30	40,92	41,11
Annan forskning	13,74	13,71	14,35	12,91
Forskning som bedrivs med externa partner	47,51	46,00	44,73	45,98
Totalt	100,00	100,00	100,00	100,00

Den del av forskningsbudgeten som avsätts till IFP:s egen forskning uppgår till ungefär 40 %, den forskning som rör program av allmänt intresse (t.ex. miljö, kommissionens forskningsprogram etc.) till 14 % och den forskning som bedrivs med yttre partner uppgår till 46 %. Andelen forskningsprogram som bedrivs av IFP med finansiellt stöd av yttre partner utgör följaktligen 60 % av budgeten för forskning och utveckling.

En korsning av uppgifter om typ av forskning med uppgifter om de partner med vilka den bedrivs ger, som logiskt kan förväntas, en andel som är relativt betydande, men i minoritet, för den undersökande forskning som bedrivs av institutet självt (38 %) och en betydande andel för den tillämpade forskning som bedrivs i samarbete (93 %).

För att utvärdera omfattningen av de fördelar som företagen har av forskningsresultaten måste man studera de olika sätt som IFP utnyttjar för teknologiöverföring.

I allmänhet knyts kontakter mellan institutet och dess potentiella kunder vid vetenskapliga kongresser. Institutets renommé liksom de patent som det har sökt (som är offentliga) gör att köparna vet vilka arbeten som de kan få tillgång till genom IFP. Det bedrivs ingen affärsmässig försäljning för att skriva samarbetskontrakt eller överlåta licenser, men IFP har kontor och ombud som arbetar för att göra forskningsarbetet allmänt känt.

Fyra olika sätt utnyttjas för att överföra forskningsresultat till företagen: a) resultat sprids inom den offentliga sektorn, b) individualiserade insatser, c) överföring genom

(4) Eftersom den franska regeringen har bett kommissionen om största konfidentialitet i fråga om förbindelserna mellan IFP och företagen, kommer dessa företags namn inte att anges i detta beslut. Dessutom kommer uppgifterna om företagen i fråga att sammanföras i aggregat.

(5) Enligt de uppgifter som överlämnats av den franska regeringen har denna procentuella fördelning inte nämnvärt förändrats under de senaste budgetåren.

forskningsprojekt som bedrivs i samarbete och d) överlåtelse av licenser.

a) De resultat som sprids inom den offentliga sektorn rör grundforskning eller industriell vetenskaplig forskning som publiceras: alla kan få tillgång till denna information, i synnerhet eftersom en del av materialet publiceras på engelska.

b) Individualiserade insatser: i detta fall rör det sig om arbeten där resultaten i sin helhets ställs till köparens förfogande. Denna typ av överföring sker med full äganderätt och ensamrätt. IFP kan till och med förbjudas att under en vedertagen tid utnyttja de kunskaper som har förvärvats. Verksamheten faktureras till ett självkostnadspris som beräknas genom kostnadsbokföring. Alla intresserade företag kan få tillgång till denna verksamhet.

c) Forskning som bedrivs i samarbete utgör den vanligaste formen för resultatöverföring. I detta fall bokförs utgifterna för var och en av parterna mot uppvisande av fakturaverfikat för externa kostnader och genom värdering av utnyttjad tid genom tillämpning av en timkostnad som tar hänsyn till både personalkostnader och allmänna omkostnader. Detta sker under översyn och visering av en revisor enligt bestämmelserna i allmän rätt. Det bör noteras att avskrivningar inte bokförs i IFP:s utgiftskalkyl.

   Resultaten samägs i proportion till respektive finansieringsandel och den delade utnyttjanderätten inkluderar möjligheten att mot betalning överlåta licenser till tredje part.

d) Överföring av licenser gäller såväl IFP:s egen forskning som den forskning som bedrivs i samarbete med andra. Det handlar aldrig om en total överföring av forskningsresultat (ingen överlåtelse av patent utan endast av utnyttjandelicenser). Utnyttjanderätten är för övrigt begränsad i tid och rum. IFP och dess partner är fria att överlåta licenser till andra företag.

I denna situation är det omöjligt att belasta varje licensköpare med samtliga kostnader för forskningen, om man förutsätter att dessa kan identifieras och separeras (exempelvis är det mycket svårt att utvärdera de erfarenheter som förvärvats innan det aktuella forskningsprogrammet inleddes, mångsidiga resultat, eller resultat som fördröjs eller har indirekta återverkningar). Å andra sidan säljs den första licensen utan att man på ett välgrundat sätt kan uppskatta det antal köpare på vilka helheten av de faktiska kostnaderna kan fördelas.

Inför svårigheten att objektivt fakturera till självkostnadspris, kan IFP inte göra annat än att använda sig av det marknadspris som är resultatet av balansen mellan utbud och efterfrågan. Denna uppskattas oftast vid samråd som inleds av eventuella kunder (företag) eller i mindre omfattning genom att den potentiella köparen (stater) infordrar anbud.

Även om man med rätta kan fråga sig vad innebörden av "marknadspris" är i en situation där majoriteten av de potentiella köparna i större eller mindre omfattning subventioneras när det gäller driftbudgeten, är det uppenbart att köparen är beredd att erbjuda ett pris som är lika med eller lägre än den vinstökning som kan förväntas när den gamla processen ersätts med en ny, utvecklad av forskningscentret.

De potentiella köpare som är intresserade av en teknik vänder sig för övrigt också till IFP:s konkurrenter utan att institutet informeras om detta och begär att få förslag på priser och tjänster, varefter de förbehåller sig rätten att välja det bästa budet.

IFP:s uppdrag finansieras från två håll, nämligen intäkter från tilläggsavgiften till den inhemska avgiften på oljeprodukter, TIPP (Taxe intérieure sur les produits pétroliers), och extern finansiering från såväl företag som offentliga myndigheter eller kommissionen. Finansieringen av IFP:s uppdrag fördelar sig på olika källor på följande sätt:

(i procent)

	1992		1993		1994		1995	
	avgift	industri	avgift	industri	avgift	industri	avgift	industri
Uppdrag								
Utbildning	93,90	6,10	93,90	6,10	95,40	4,60	94,50	5,50
Information — dokumentation	98,80	1,20	98,80	1,20	99,10	0,90	99,60	0,40
Egen forskning	100	0	100	0	100	0	100	0
Program av allmänt intresse	70,50	0	69,40	0	72,60	0	69,40	0
Program med externa partner	27	73	26,40	73,60	27,80	72,20	29,40	70,60

I de fall summan inte blir hundra procent, särskilt i fråga om program av allmänt intresse, finansieras mellanskillnaden av offentliga myndigheter (olika ministerier) och kommissionen.

Man kan konstatera att intäkten från avgiften finansierar hela institutets egna forskningsprogram men endast en mindre del av den forskning som bedrivs tillsammans med externa partner (fransk och utländsk industri). Dessutom bör erinras om att de utgifter som täcks av avgiften inte till fullo kommer den industri som är medfinansiärer i forskningen till del eftersom IFP äger sin andel av resultaten.

En del av IFP:s driftbudget (mellan 32 % och 37 % beroende på vilket år det gäller) utgörs av finansiellt stöd från externa partner som kompensation för teknologiöverföring (kontraktsintäkter och licensavgifter) vilket utgör den känsligaste delen av institutets verksamhet. Denna del fördelar sig på följande kategorier:

(I procent av den externa finansieringen av forskningen)

	1994	1995
Stöd från inhemska organ	15,20	14,00
Finansiering från franska partner	21,90	24,00
Licensavgifter — Frankrike	12,30	12,00
Delsumma Frankrike	49,40	50,00
Gemenskapsstöd	5,90	4,00
Finansiering från utländska partner	24,70	22,00
Licensavgifter — utlandet	20,00	24,00
Delsumma utlandet	50,60	50,00
Totalt	100,00	100,00

Innehållet i posten "licensavgift" bör här inte kräva någon mer detaljerad förklaring, eftersom detta behandlades ovan vid beskrivning av mekanismen för fastställande av priserna för licenserna.

Däremot bör innehållet i posten "finansiering från partner", oavsett om dessa är franska eller utländska, granskas närmare. Denna benämning omfattar både betalning för individuella tjänster (där verksamheten faktureras till självkostnadspris enligt kostnadsbokföringen) och saldot från fakturering av forskning som bedrivits i samarbete.

När det gäller den senare formen för teknologiöverföring, förutsätter samarbetsprojekt att finansieringen delas lika mellan de olika partner. När beloppet för det arbete som IFP utfört inom ramen för detta program överstiger dess andel av finansieringen, resulterar detta i en mellanskillnad och IFP fakturerar då berörda partner motsvarande belopp.

I tabellen ovan motsvarar delsumman för Frankrike de inkomster som härrör från franska företag eller deras dotterbolag i utlandet medan delsumman för utlandet omfattar omsättningen som genomförts i utlandet med utländska företag liksom med utländska företags dotterbolag etablerade i Frankrike.

Som framgår av tabellen ovan är den totala finansiering som härrör från utlandet i stort sett lika stor som den inhemska. Läget är dock helt annorlunda om man endast betraktar förbindelserna mellan IFP och företagen. Den omsättning som uppnåddes 1994 tillsammans med de franska företagen uppgick till 34,2 % av totalsumman, medan den som uppnåddes i samarbetet med utländska företag uppgick till 44,7 % av totalsumman. För 1995 uppgick samma procentandelar till 36 % respektive 46 %.

Även om man till den omsättning som uppnåtts i samarbete med franska företag lägger de intäkter som erhållits från utländska företag eller dessas dotterbolag etablerade i Frankrike, så förändras inte förhållandet märkbart: 1994 uppnåddes en omsättning på 36,8 % i Frankrike eller i utlandet med dotterbolag till franska företag medan 42,1 % uppnåddes tillsammans med de utländska företagen.

En mer detaljerad analys av de olika inkomstkategorierna visar att de stora franska bolagen i olje- eller bilsektorn är viktiga partner till IFP. Sålunda uppnåddes 1994 en omsättning på 24,7 % tillsammans med de stora franska oljeföretagen, biltillverkarna och företagen i ISIS-gruppen (holdingbolaget som förvaltar IFP:s andelar inom de petrokemiska sektorerna och bilsektorerna samt tillhörande industrier).

En stat som inför en skatteliknande avgift för att finansiera positiva åtgärder gör vanligtvis detta för att stödja sin inhemska industri och inte industrins konkurrenter i utlandet. När det gäller IFP återfinns förvisso de två största franska företagen inom oljesektorn och bilsektorn bland IFP:s största kunder, men detta hindrar inte att största delen av IFP:s omsättning härrör från de utländska företagen.

Den geografiska fördelningen för denna omsättning 1994 illustreras i följande tabell:

(i procent)

Utländsk industri	Intäkter utländska partner 1994	Avgifter utlandet 1994	Avgifter utlandet 1995 (1)
Dotterbolag i Frankrike	2,60	—	—
Europeiska unionen	5,00	3,20	2,15
Övriga länder i Europa	0,60	0,70	0,72
Nord- och Sydamerika	6,20	4,80	12,18
Asien	10,10	11,30	8,95
Afrika	0,20	—	—
Australien (2)	—	—	—
Totalt (3)	24,70	20,00	24,00

(1) Detaljerna i fråga om intäkter från utländska partner är inte tillgänglig.

(2) IFP har också ett visst antal australiska företag som partner men de totala intäkterna från dessa är inte tillräckligt stora för att föras in i denna tabell.

(3) Värden som hämtats ur föregående tabell.

Med hänsyn till vad som sagts ovan kan man sluta sig till att de franska företagen inte är de som främst drar nytta av resultaten av den forskning och utveckling som bedrivs av IFP och att dessa resultat finns tillgängliga för alla utan diskriminering av något slag. Denna situation överensstämmer med den som råder på marknaden där majoriteten av företagen är aktiva inom samma områden och alltså intresserar sig för samma teknologier. Det ligger sålunda inget märkligt i att IFP:s forskningsresultat också finner internationell spridning.

Denna slutsats bekräftas vid en granskning av de licenser som beviljats till franska företag (74 av 1042 fram till den 1 januari 1995) liksom utvecklingen av ett antal utnyttjandekontrakt som undertecknats under de senaste åren:

	1989	1990	1991	1992	1993	1994
Frankrike	24	17	27	*	40	28
Europa – OSS	31	34	28	*	48	26
Nord- och Sydamerika	28	23	31	*	32	42
Asien – Australien	43	73	58	*	50	51
Afrika	0	2	13	*	7	5
Totalt	126	149	157	*	177	152

* Uppgift saknas.

IV

När det gäller de övriga tvivel som framförts när förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget inleddes beträffande denna dossier, har de fakta som kommissionen fått tillgång till gjort det möjligt att fastställa följande:

1. När det gäller det direkta eller indirekta stöd som IFP:s program medför för vissa företag där institutet innehar andelar, tycks det som om företagen inom ISIS-gruppen (Holding internationale de services industriels et scientifiques, internationellt holdingbolag för industriella och vetenskapliga tjänster) som kontrolleras av IFP till 57,3 %, av Sogerap (ELF-gruppen) till 39,1 % och av Banque nationale de Paris till 3,6 %, behandlas exakt likadant som andra bolag som IFP har kontakter med.

   Det är sant att företagen i ISIS-gruppen (13 företag 1994) är viktiga kunder till IFP. Intäkterna från kontrakt och licenser uppgick till 10,3 % av institutets totala externa intäkter (2 % för kontraktsintäkter och 8,3 % för licensavgifter).

   Förekomsten av andra aktieägare, det faktum att ISIS delägarskap i företag som är aktiva inom oljesektorn, den kemiska sektorn och sektorn för biltillverkning, med tre undantag, alla är minoritetsägarskap, och det faktum att IFP bedriver forskning i samarbete med gruppens företag, levererar individualiserade tjänster eller överlåter licenser på samma villkor som till övriga företag, gör det dock möjligt att dra slutsatsen att företagen inom ISIS-gruppen inte erhåller större stöd från IFP än övriga företag (med hänsyn till det faktum att IFP i fråga om vissa typer av teknologiöverföring — forskning i samverkan och överlåtelse av licenser — inte fakturerar helheten av sina kostnader). De tre undantag där ISIS innehar en majoritetsandel är ett företag för rådgivning (100 %), ett fastighetsföretag (70,39 %) och ett företag som tillverkar och saluför mätinstrument (81 %).

2. Vad avser den ersättning som IFP uppbär för sitt aktieinnehav, anser kommissionen att dessa är godtagbara på normala marknadsvillkor.

   Baserad på värdet av ISIS aktier den 1 januari 1986 och den 31 december 1994 liksom på värdet av de utdelningar som ISIS utbetalat varje år från 1986 till och med 1994 till IFP, uppgår den genomsnittliga årliga ersättningsgraden för investeringen, beräknad enligt TRI (Taux de rentabilité interne, internräntan, som mäter det nuvärdesberäknade värdet av en serie kassaflöden och som är lika med den räntesats som hade gällt för den ursprungliga investeringen om avkastningen hade varit regelbunden) till 15 %. Detta innebär att IFP i genomsnitt har erhållit en ersättning som uppgår till 15 % av investeringen, med hänsyn tagen både till de aktieutdelningar som har utbetalats och värdeökningen på aktien. Även om hänsyn tas till en genomsnittlig inflationstakt på 3 % för den period som studeras, så förblir avkastningen godtagbar.

3. Beträffande bedömningen att intäkten av avgiften utgör ett direkt stöd som gynnar institutets verksamhet jämfört med den som bedrivs av liknande centra i gemenskapen, bör påpekas att IFP inte är det enda forskningscentrum i gemenskapen som helt eller delvis finansieras med offentliga medel.

Det fastställs i punkt 2.4 i de nya gemenskapsramarna för statligt stöd till forskning och utveckling (6) att "Bestämmelserna i artikel 92.1 i Romfördraget avser som allmän regel inte offentlig finansiering av forsknings- och utvecklingsverksamheter, som genomförs av offentliga institutioner för högre utbildning eller forskning utan vinstsyfte". Det bör påpekas att IFP är ett forskningsinstitut som drivs utan vinstsyfte (i stadgarna sägs "av icke-kommersiell karaktär").

(6) Antagna av kommissionen den 20 december 1995 och meddelade till medlemsstaterna i skrivelse av den 19 januari 1996 (EGT nr L 45, 17.2.1996, s. 5).

Det är svårt att påstå att IFP skulle kunna bedriva verksamhet som strider mot dess stadgar. Man skulle dock kunna invända att IFP genom att överlåta forskningsresultat till marknadspris handlar på ett sätt som strider mot stadgarna.

Man skulle också kunna hävda att utan vinstsyfte skulle centret kunna överlåta sina resultat till ett pris som vore lika med noll, eftersom det inte strävar efter att göra en vinst. Om detta inte sker utan institutet i stället överlåter resultaten till marknadspris (även om detta begrepp inte har någon innebörd på detta område, eftersom de flesta liknande institut är subventionerade och alltså inte har något behov av att täcka sina kostnader), så beror det på att intäkterna från den skatteliknande avgiften inte räcker till att finansiera helheten av IFP:s verksamhet och att institutet har behov av ett komplement som det erhåller från försäljning av forskningsresultat.

Eftersom tillämpningsområdet för fördragets artikel 92.1, enligt de nya gemenskapsramarna för statligt stöd till forskning och utveckling, inte omfattar offentlig finansiering av forskningsinstitut som drivs utan vinstsyfte, är det när det gäller överföring av forskningsresultat till företag som inslag av stöd eventuellt kan fastställas. Denna punkt behandlades i del III.

V

På grundval av de överväganden som lagts fram ovan, kan konstateras att IFP, även om det inte alltid fakturerar den faktiska kostnaden för forskningen, inte bedriver någon diskriminering när det gäller de företag till vilka de överlåter resultat av den forskning som det bedriver såväl i egen regi som i samarbete. Det kan sålunda inte bevisas att de franska företagen är de som främst drar nytta av IFP:s arbete.

Det har likaledes framkommit att IFP inte ger något direkt eller indirekt stöd till företag och att de företag som kontrolleras av holding-företaget ISIS inte åtnjuter någon förmånlig behandling jämfört med andra företag. Dessutom erhåller IFP godtagbar ersättning för sitt innehav i detta holdingföretag.

I fråga om den forskning som bedrivs i samarbete där faktureringen inte baseras på självkostnadspris ingår ett inslag av stöd, eftersom det finns en överföring av statliga resurser till företagen vilka har ett intresse av att utnyttja IFP:s arbeten i stället för att själva genomföra forskningen. I övriga fall av teknologiöverföring, dvs. individualiserade tjänster och överlåtelse av licenser, sker överföringen till självkostnadspris eller till marknadspris som bestäms genom att den potentiella kunden låter olika forskningscentra konkurrera, och i dessa fall finns inga inslag av stöd.

I de nya gemenskapsramarna för stöd till forskning och utveckling (7) fastställs i punkt 2.4 att "Om resultaten av sådana offentligt finansierade forsknings- och utvecklingsarbeten ställs till gemenskapsföretags förfogande på ett icke-diskriminerande sätt, utgår kommissionen från principen att detta normalt inte skall betraktas som statligt stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i Romfördraget".

Sålunda, också i de fall där det finns ett inslag av stöd (forskning i samarbete), men där forskningsresultaten avyttras öppet och utan diskriminering till alla intresserade företag oavsett nationalitet, gäller enligt ovan att artikel 92.1 i fördraget inte tillämpas.

Kommissionens uppfattning kan dock komma att ändras om det i framtiden visar sig att IFP, även om det teoretiskt är öppet för alla företag, de facto huvudsakligen gynnar de franska företagen med sina aktiviteter.

Eftersom det har fastställts, på grunder som förklarats ovan, att IFP:s verksamheter inte innefattar stöd enligt artikel 92.1 i fördraget, är det lämpligt att ställa frågan om förenligheten när det gäller sättet att finansiera institutet medelst en skatteliknande avgift som lagts på vissa oljeprodukter.

Domstolen uttryckte sig på följande sätt i domen i målet 47/96 (8): "Visst stöd kan i sig självt anses vara tillåtet, men dock ha en störande effekt som förvärras genom sättet på vilket stödet finansieras så att helheten blir oförenlig med den inre marknaden och det gemensamma intresset".

Om det i detta fall inte finns något stöd enligt artikel 92.1 i fördraget, går det inte att angripa finansieringssättet, åtminstone inte när det gäller avgiften på importerade produkter. Eftersom alla intresserade företag kan utnyttja de positiva åtgärder som finansieras genom intäkten av avgiften, är det inte oförenligt med fördragets bestämmelser att företag som inte är franska deltar i finansieringen av dessa åtgärder.

När det gäller avgiftsbefrielse för exporterade produkter, bör påminnas att denna aspekt inte berördes när förfarandet inleddes, eftersom Frankrike hade förbundit sig att inte återbetala avgiften på de produkter som var avsedda för exort till andra medlemsstater eller till EES-länderna.

En avgiftsbefrielse utgör åtminstone en teoretisk stimulans för en tillverkare att sälja sin produktion till utlandet snarare än på den inhemska marknaden, vilket skulle kunna skapa en förändring av handeln inom gemenskapen.

(7) Se fotnot 6.
(8) Se fotnot 2.

Eftersom Frankrike inom ramen för detta förfarande har förnyat sitt samtycke (*) till principen att belägga de produkter som exporteras till medlemsstaterna och till EES-staterna med den avgift som tas ut till förmån för IFP, genom att underlåta att återbetala avgiften när produkterna är avsedda för andra medlemsstater och till EES-länderna, har kommissionen inte för avsikt att inleda undersökningar beträffande denna aspekt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förnyelse av den skatteliknande avgift som tas ut på vissa oljeprodukter till förmån för IFP för perioden 1993 – 1997 omfattas inte av artikel 92.1 i fördraget, såvida

1. finansieringen av forsknings- och utvecklingsverksamheterna vid det franska oljeinstitutet, IFP (Institut français du pétrole), genom en skatteliknande avgift som tas ut på vissa oljeprodukter, inte utgör ett stöd enligt artikel 92.1 i fördraget,
2. överföring till företagen av resultat av forskning och utveckling som utförts av IFP ensamt eller i samarbete inte utgör ett stöd enligt artikel 92.1, eftersom denna överföring sker utan diskriminering gentemot de berörda företagen inom gemenskapen.

Artikel 2

I enlighet med den skyldighet att belägga oljeprodukter avsedda för export med den avgift som finansierar IFP, vilket Frankrike har samtyckt till i sin skrivelse av den 5 januari 1996 från den ständiga representation vid Europeiska unionen, skall Frankrike inom två månader från dagen för anmälan av detta beslut informera kommissionen om de åtgärder som har vidtagits för att genomföra ett förslag till dekret om ändring av dekret 93-28 av den 8 januari 1993.

Artikel 3

Frankrike skall genom att översända en årlig rapport informera kommissionen om det avgiftsbelopp som årligen fastställs, om IFP:s utnyttjande av intäkten av avgiften genom att specificera de olika kategorier av åtgärder som har vidtagits, liksom genom att lämna en detaljerad redogörelse för dessa åtgärder och de partner med vilka åtgärderna har genomförts.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Frankrike.

Utfärdat i Bryssel den 29 maj 1996.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen

(*) Skrivelse TL/dm nr 0016 av den 5 januari 1996 från Frankrikes ständiga representation vid Europeiska unionen.